ناول:

امید

لیکوال:

رحمت الله [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

لیکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نیټې **31/** دیسمبر **2009**/څخه تر **3** اپریل **2010** پورې ولیکل او کمپوزسو،

رحمت الله رحمت – چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم:	امید (ناول)
لیکوال:	رحمت الله رحمت
دچاپ نېټه:	2010
کمپوزر:	عبدالحمید شاکر
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

خپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول...
دوهم	حالات خطرناک وو
درېیم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اور بل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولې لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د...
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي...
یولسم	ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت الله...
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او تکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د مینې او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه ته را نژدې ملګرو د دې کتاب لپاره هم لکه چې ستاسو د انتظارشیبې پای ته ورسېدې، کله چې تاسو زما مخکنې څلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چې زه یې د دې کتاب لیکلو او چاپ ته اړ ایستم، باید ووایم که چیرې تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسې وګوری یا مو ولوستل نه یوائې دا چې دغه د مینې او عبرت داستان به مو پوره ویلی وي بلکه پر داستان به مو خوند هم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله اویوائې وکتل سې نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرڅه ورکوي نوري هغه خبرې چې باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکې درسره شریکې کړې وای هغه خبرې د دې کتاب په پای کې لیکم ترڅو په ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبرې اوږدې نسې هغه خبرې پدې اړه دي چې دا داستان ماولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات ښکاره راورسول، دهغو څخه یو ځو بیلګې او داسې نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولنې چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري يادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناکامه مینه اوزورورخلک)کې زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي تر څو د ده مځکي او جایدادونه ځیني قبضه کړ ي او نورې ډیري پېښې ورکي پېښیږي او د ناول په اخیر کي یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول:(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کي کلیوال د تیمور اکا په مشری د محبت پل ورپسي وراخلی چي یو شپانه یې هم ښباني ورکړ ي وې وروسته لونګ مار خوري، نوري ډیري پیښې هم ورکي وسي لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پتو او ژړغاښي وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوي شیان پیدا سي او څو نوري پېښې هم وسي او په اخیر کي جمیله او غوټۍ یو ملنګ ووینې او د دوی ګمان دا وي چي شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیایي او دې خبروته ځواب وایي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ ریښتیاهم محبت دی ؟

۲: غوټۍ څنګه پوهیږي چي محبت به یوه شپه د دې باغچي ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵: ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶: د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷: د غلام جان تر شا د چالاس وي چي بیا به په سیمه کي د جنګ اور بل کړ ي؟

او داسي نور (مننه)

اوس تاسي کولای سی چي نور دغه داستان ووایاست او خوند پر واخلی. (مننه)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کي ډول ډول اوازي وګرځیدې چا ویل د کوچني پله سره یې انور خان او زوی وویشتل ،چا بیا نور څه ویل.

کیسه داسي وه چي د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران یو دوه وار کي وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبري سم سر پیدا کیدی ،یوه یې یو څه ویل او هغه بل بیا بل څه ویل، ملک زقوم که له یوې خوا د مینځ ګړو (مشرانو) سره خبري کولي، خوله بلې خوا به یې انور خان ته نوي لومي او تلکي درولي، اخیر یې دا فیصله وکړه چي څو نفر دې لارورته ونیسي او مړ دې کړي دا یې د کیسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوږېدلي وو کله به یې د تلو راتلو وخت بدلاوه اوکله به یې لاره بدلوله، کله به په موټر کي راتلی او کله به یې د پښوتګ ښه وباله یوار دوه چي په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځیني راتېر به سو ، اخیري وار د ملک زقوم وراره لنډک او دري نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسي شروع کړی کله به یې یوه لار ورته څارله او کله به یې بل کنډو.ورته نیولي ؤ، خو نصیب به ورځني چپ کړی. د دغه حملي د ورځي د مازدیګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړې نقشه د کوره څخه د باغو د مابین پر لار پسي ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کي د لوی لاري د کوچني پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختي) هم وې چي څوک د لیري ځایه ښه نه کي معلومیدی او سایو یې د ماښام تیاره نوره زیاتوله.

د دوی معلومات داسي ؤ چي نن انور خان په سپین موټر کي مازدیګر قضا یاوروسته پردغه لار راځي او دا یې یقین وو چي نن به ښکار نه ځیني خطا کیږي او دا د څو ورځو انتظار به یې نن ختمیږي.

لنډک به د څار لپاره د سړک په اوږدو کي ورته ګرځیدی او د انور خان د موټر څارنه به یې کوله، هغه نور دري ملګري به یې کله د یوي وني (درختي) شاته پټ سوه اوکله به یې د سړک لاندې په کوچني پله کي ځانونه نهام کړه، څه موټران تیرسول خو دوی د سپین موټر انتظارکاوه تیاره وارپه وار ډیرېده اخیرمیرو و نورک ته وویل دا به کله سپین موټر راځي د دې وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فیر کوو . نورک وویل :ته څه وایې پرهرموټرولي حمله کوو دهغو څه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریټی (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماڅخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وڅکول ښنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې ببریږې هسي پلمي کوې، په دغه حال کي هغه دریم ملګري طوفان سګریټی ولګاوه دریو سره وڅکاوه لایې نشه زیاته سوه د نشي په حال کي نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل : بس له دې خوا چي ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه دربیم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبري کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر رانښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک ږغ پروکړ میرو ، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

،، موټرلاپریوڅه فاصله څوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لږ وړاندې ورتېر سو ښه یې په ځیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک ږغ پر وکړ ښنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلي ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوڅه تیاره ده دا خبره به صباښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریی مرجان ولې نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟ هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو ږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل ږغ یوڅه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښې څخه تېښته نه کیده.

{د وهم څپرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې څوک دي کوم مناسبت (سترې مسیا) سره وکړي، یوکلیوال پر راتیر سو او داسي ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوې داپه دنیاکي پېښېږي ستاورور. رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچني پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چې موږ ورغلوستا یوبزګر وپېژندل چې دایودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کي هر رنګه حال پر انسان راځي!

هغه حکومتي افسر هم یو څوداسي خبري وکړې، لنډک پوه سو چې بیامي ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مي وویشتل، هغه نورانډیوالان یې هم هیښ اوحیران وو چې دا څنګه باز خطاوتي.

زقوم چې ورتیر سو سترګې د اوښکو ډکي وې ګوري چې دواړې جنازي یې د خپل کور دي د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکي له سترګوڅڅیدلي اوپه زړه کي انورخان ته د انتقام لمبې نوري بلیدې، چې ما خو ستا مرګ غوښتي خو هغه زما نفرو خپلي هوسۍ ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازي یې دکوټې مخ ته په حویلي کي کښېښوولي ټولو خلکو مړي وکتل هغه کلیوال چې د جنازي سره راغلی وو ځیني خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوڅه ناڅه پوښتني وکړي او د خپل تحقیق په دوران کي زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمني نلرې؟

زقوم خان وویل: زه خودښمني نلرم خوځیني خلک دښمني راسره کوي زما اندازه داده چې دغه کار که د انورخان زوی محبت نه ؤکړی! ولې چې هغه په دغه کشرتوب کي ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلي دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چې دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړي چې ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چې محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چې دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر څو میاشتي مخکي هم زموږ پولیسو نیولي وو او بیا هغوؤ چې د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي!

زقوم خان وویل: هوما مخکي درته وویل چې دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکي لاس لري چې دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کي د زقوم خان نفرو ته هم ښه په ځیر ځیر کتل، ځیني داسي ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکي یې چې لیدلي وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندي چې څوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکي د څه جرمو اویوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته یې وویل دغه ستا ځیني نفر خو ما ته داسي شناخته رامعلومېږي او دغه یو خو زما په خیال لنډک نومېږي؟

زقوم وویل: هو صاحب ستاخیال صحي دی ضرور به دې لیدلی وي او دغه زما وراره څه موده کیږي چي له بنده راخلاص سویدی ضرور به دې هلته لیدلی وي، حکومتي افسربه لایو څه خبره کول چي زقوم خان پر لنډک ږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډۍ برابره کړه موږکه په غم اخته یو چي دوی خو یو څه وخوري، لنډک لاحرکت نه ؤ کړي چي حکومتي افسر وویل: نه نه! خان صاحب تکلیف به نه کوې موږ ډوډۍخپل ځای ته رسوو بیابه یې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس موږ رخصت اخلو، زقوم خان د جیب په دسمال سترګې پاکي کړې شاوخوا یې وکتل وروسته یې داسي وویل: د حکومت هم عجیبه کارونه دي چي موږ له یوه افسر سره شناخته کیږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړیږي هغه یې بیا راڅخه بدل کړی وي، وایم دغه دي چي ته دې علاقې ته راغلی یې زه نه یم درخبر سوی، کنه ضرور به مي ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وویل: نه هیڅ خبره نده ستاکه ملاقات نه ؤ راسره سوي ماخو دې د نامه اوریدلي وو ، چي هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرترلاس ونیوی او یوې خواته یې د خلکوڅخه بېل کړي یو څه پټې خبري یې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل یوبل ته به یې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چي خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولۍ به یې پرسرکړه کښېښوول افسري اداب به یې ټول پوره کړل، بیابه یې داسي په یوه خاصه لهجه وویل: نه خان صاحب خدای[?] به یې اسانه کړي پرځان یې مه ډېره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کیږي، هغه به داسي نه پاتیږي خو ته به لږ صبر کوې.

په خبروخبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل یوار به یوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بیا به دا بل دغسي ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چي یوار حکومتي افسر دا هم ورته وویل چي زموږ خفیه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم یو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهیدی چي کارخومي د خپله لاسه خراب سو نو به د ډېرو فکرو څخه وخښم ته نه خلاصیدی.

اخیر حکومتي افسر رخصت واخیست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، اوهلته په رسېدو یې دروازه ور وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه ږغ پر وکړ څوک یاست چي دروازه ټکوي؟

د خلکواوموټرو ږغ او د بتیو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، یوڅه راشه درشه یې ورسره وکړه، خو اخیر حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چي امیدخان دي او تر څه خبرو وروسته یې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امید خان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟ تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پېدا کړی، انورخان ورته وویل: هوتاسي خو بېداره خلک یاست او په توره شپه کي د خلکو کورونه پېدا کولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته ښربېدلي ولاړ وو نه پوهېدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابیده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او درېیم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یوا ځي ستازوي په لاس راکړې.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی او خپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امید خان رخصت واخیست او موټران یې په بیړه روان کړه، د محبت پلاراوټولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکې یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زورورو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور او خوریی خاورو ته وسپارل سوه ډیر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غټي غټي دعاوي پرقبروویل سوي فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډیرپسونه اوغوایی ورپسي حلال سوه په دا نژدې سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلي ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دې دغه خلک په مورږ رسوا اوشرمینده ووینې، بل چا به بیا داسي ویل خدای پاک دې دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهیدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدي خبري یاښیراوي کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ور پیښ دي، د محبت پلارانورخان نه پوهیدی چي چاره به یې څه وي دې ټولو خبرو د خبري سر ځیني ورک کړی ؤ ، هغه اندیښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو ، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچني پله سره مخ ورته نیولی وو ،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو ، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځي څخه ورسره په چم کي وو ، داچي خپله لور غوتۍ یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لاري به ستا د مځکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپې مځکي یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سربیره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو پـه فکر کي سو، د دې خبرې لپاره يې يوائي د حل لاره دا راويستله چي ځه غم يې مه کوه نن خوډېر کارونه په پيسو هم کيږي، پيسې خو لرې !

هلته زقوم خان پخپل وروراو خوريي پسې خورا درانه خيراتونه وکړل، څو پسونه او غوايي يې پسي حلال کړل ډير خلک يې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ويل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعيال ورتباه کړي، چا چي ستاورور او خوريې در مړه کړل، اوته يې د غم پرکمبله کښينولې، خدای پاک دې دوی هم دغسي وژړوي زقوم خان پوهيدی چي دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولې چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپيښ ول، ولې چي ده خپل ورارہ لنډک دي کار ته ګمارلی ؤ چي انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسي ملګرو په کمين کي د لنډک خپل پلار او د هغه خوريي د مرګ وکندي ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چي دغه سپن موټر د انورخان دي، مګر تازي خپله هو سیـ (اوسیـ) ښکارکړه خو د پيښې څخه تيښته نه کيده.

دغه روانو پيښو د دې ټولې سيمې د خوشحالي فضاء ګډوډه کړی وه، څو شپې مخکي د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مينځ په وسلواله جګړه کي د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکين) او د جانک مسکين دوه نورانډيوالان پتومسکين، او ژړغاښی ووژل سوه.

د جانک مسکين جنازه يې پداسي وخت کي کورته وروړه چي د واده يې هسي پنځه مياشتي پوره کيدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ړغلا اوس هم د خلکو په غوږو کي وو د جانک مسکين په واده کي داسي بيدريغه ټکان وسول چي په لنډي کلي کي د هواڅخه د را ايله سوؤ ګوليو(مرميو)په لګيدو دوه پسونه يو د ژرندې مزدور ټپيان سوه او يوبل ځوان چي د مور يو زوی ؤ او دوې ورځي وروسته يې واده ؤ د همدغه د هواڅخه د را ايله سوؤ ګوليو(کارتوس) په سرکي د لګيدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي يې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنیـ اوانډيوالانو سره يې د بل چا هيڅ غم نه وو چي زموږ د هوائي ټکانو څخه به چاته تکليف يا ازار رسيږي، هغه د چا خبره (ويل نانه يې پرڅه ده ويل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کي د ده کورنیـ او انډيوالانو سره يوائي د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار يا د کور د خرابيدو په اولو درو شپو کي خو داسي ټکان او ډول وړغول سو چي د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هيڅ خوب او ارام نسو ځيني کولای هر چابه دا ويل چي خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دي چي نه د ورځي ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړي دا څنګه واده دی ،

ريښتيا هم د خلکو ښيراوې (بد دعاوي) خدای پاک قبولي کړې د پنځو مياشتو دغه راوړې ناوې يې کونډه سوه، او د جانک مسکين جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکين د ژوند په اخيري شپو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چې حرامې دي که حلالې یا یې د کومې خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کې څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مخکې د جانک د کوزدې غاړه هم ویستل، اوهغه وو چې پنځه میاشتې مخکې د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چې که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سي بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کې ؤ چې دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کې نیولی وای او ښې سپینې ډبرې دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کې مړ سو، پرموړ خو ډیر حق لري، خیرات خو مې ندي ورپسې پرې ایښې، جانک چې کله کله یو پسه راولې هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پېښه دا وه چې ځوشپې مخکې منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپې لخوا ووژل سو او بل انډیوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکا په کور کې کلیوالو ونیوه، او اخیره پېښه دغه وه چې د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چې انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوربې په حق ورسول.

دې ټولو پېښو لوړ کلي او ورځیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړې وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلودل، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکارېدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپینې چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل اویو رنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت د کلي ځوانان راټولېدل او بل وخت به بیا څو سپین ږیري ناست ؤ او خپلې غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله څو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښونځي) انجینو او هلکانو به د غوټۍ اومحبت خان د مینې کیسې کولې، ځینو به بیا د ګوډ سپې کارنامې یادولې، خو اوس پدې سیمه کې هغه کیف او خوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللې، دی به یې پدې ملامتاوه چې دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکې یا باغونه لاندې (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر څنګ په هغه زاړه سرای کې اوسیده ، د مانښام په ډوډۍ پورې حیران ؤ چې مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسي د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چي نه یې غله ساتل او نه یې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولي، هره فیصله به یې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پولیس افسر امید خان وویل چي زموږ معلومات داسي دي چي پدې پیښه کي ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قیضیه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان امید ؤ چي د یو څه اثر او رسوخ او پیسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کي د محبت د راتلو ازانګې ګرزیدې د مکتب (ښونځي) انجونو او هلکانو یو بل ته زیري ورکول، جمیلې چي همدې خبري ته ډیر انتظار کاوه غوښتل یې چي دا زیری به تر هر چا د مخه پر غوټۍ دا کوي.

د جمیلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د لیدو پر وخت دا پوښتنه کول چي په کومه ورځ محبت را ایله کیږي ما به خبروې چي زه او یوسف به هم هلته درسره ولاړ سو، پدغه ورځ دغوټۍ ملګرې جمیله د سهار څخه لا خبره وه چي د دې ورور نعمت او د محبت بل انډیوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چي ماپښین مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجمیله خبره کړه تر څو دا زیری تر غوټۍ پوري ورسوي، غوټۍ هم دا څوورځي او شپې ډیري غمجني تېري کړي وې د خوشحالۍ کومه خبره یې نه وه اوربدلی.

ښونځي (سکول) ته به پدې نیت تلل چي ګوندي نن به محبت راسي، دا خیال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به یې څه ناڅه فکر بدلېدی پر لاري به جمیلې هر وخت ملګري ور سره کول هغي به ډیرې تسلي ورکولي، په سبق خونه (کلاس روم) کي به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل، کله کله به یو چا یوه ګیډۍ (دسته) ګلان هم ورباندي ایښي وو، ځینو همزولو به چي کله غوټۍ ته وکتل بیا به محبت ور په یادسو، او دغه د دوی دواړو دښو ځوانیو او د میني او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کیسه به یې په زړه کي تیره سوه او څودغم اوښکي به یې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د ځواب صحنه (پیښه) ورپه یادسوله، کله چي د دوی د میني د اظهار لومړي وختونه وو هغه پیښه داسي وه: کله کله به هغه وخت غوټۍ د محبت خان د ناستي د ځای سره یوه ګیډۍ (دسته) ګلان ورته ایښي ول او په منځ کي به یې هغه لیک پروت وو چي دې به ورته لیکلی وو په لیک کي به کله نازونه او کله ګیلي لیکل سوې وې، چي هو پرون مادرته کتل اوډیرانتظارمي وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسي تیر سول، خوته بس هم دغسي بیغمه یې ځوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چي نه راغلې.

محبت خان چي به داسي ګیلمن لیک ولوست سر به یې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چي څنګه ځواب ورته ولیکي، که له یوې خوا پرون لیدل او مجلس ځیني قضاسوي وو د بلې خوا دا دي غوټۍ هم ځیني ګیلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کي وو چي د استاذ خبرو اوسبق ته يې هيڅ پام نه وو ، استاذ هم پوه سو چي محبت خان ندي متوجه، نو دستي يې پوښتنه ځيني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وايم محبته ! چي مځکه څو براعظمه (وچي) ده اومورږ په کوم براعظم کي اوسيږو ؟

محبت خولا د وخته په چورتو کي غرق (لاهو) وو او په لوړو خيالو کي يې دغوټۍ ګيلوته د ناز ځوابونه ورکول اوپه خيالي دنيا کي ورک وو، د استاذد پوښتني په ځواب کي يې بي اختياره داسي وويل: هو ته مه خفه کيږه هغه زه پرون بل ملګري يو ځای ته بوتلم،.... هو ته خفه نسي نور مي هيڅ کارنه درلودي، اوزما يواځيني کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره ليدل دي، پدې ځواب سره نه يواځي استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حيران سول چي دا محبت خان څه وايي؟

استاذ په ډير خښم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وايې، زه د بري اعظمو پوښتنه درځيني کوم اوته وايي زه پرون بل ملګري بل ځای ته بيولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چي دا څه را وسواو ماڅه وويل خولا پوره پخپل حال کي نه وو راغلی په معذرت يې وويل: صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خيال وو چي زه بل ځای يم او ته له ما څخه ګيلمن يې بخښنه غوارم، دنيا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پيداکولای.

استاذوويل: هو اوس لا هم سم نه يې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چي په بري اعظمو کي غمونه سته او که نه، ماخو داسې وپوښتل چي مځکه څوبري اعظمه ده او مورږ په کوم بري اعظم کي اوسو ؟ خيرزه پوه سوم چي ستابدن دلي دی اوروح دي ګوره چي دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډيرو ياد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بياډير ورته حيران وو چي محبت خان پدغه ورځ څومره د ميني په دنيا کي ورک سوی وو.

ولې چي تر دغه وخته د دوی (د محبت اوغوټۍ) مينه نه وه داسي رسواسوي اونه ډير همزولي پرخبر وو چي غوټۍ خپل پلار په کوچنيوالي کي لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چي څوکاله وړاندي دا پيښه وسوه، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري يوسف خان هم خبر سو چي دا ده ته څه ورپيښښ سوي دي، هغه ډير نصيحتونه ورته وکړل چي اوس دي لا ځان په واک کي دی داسي مه کوه يوسف خان د خپل ورور کيسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصيحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر ليکي معلومېدې دی د ميني په ليوني آس سپور وو د هيڅ خطراحساس يې نه کاوه، نوهمدغه وو چي د محبت خان د ميني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه ليوني داستان دروازه خلاصه سوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسې خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه، یوار خو لا د کلي څخه هم ورک سو چې بیا یې خلکو پل ورپسې واخیست او به دغه دوران کې د ده د ماما زوی لونګ مار وخواړی، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کې د ملنګ په جامه کې ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چې خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریې د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ، څو ورځې کیږې چې د ده پلار انور خان یې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلې وو که محبت خان را ایله کیدې نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم، نو ځکه جمیله نن خبره وه چې نن به را ایله کیږې ولې چې نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا یې ایراده وه چې دا زیری به پرغوټۍ داکوې.

دغه شپې او ورځې پرغوټۍ ډیرې سختې تیرې سوې، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلې ورکول او د امید پر لارو به یې بیول، چې خدای پاک به یې خیر کې، خدای(ج) ته هر څه اسانه دې، د کلي سپین ږیري به پدې خبره کې وګرزې اوستا پلار به پدې راضې کړې چې نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلې کورنۍ سره دا ظلم مه کوه، دا خبرې که څه هم پرغوټۍ ښې لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکارېدی ولې چې دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه یې خپل بخت داسې بختور باله چې دا هر څه به سمیږې، چې کور به وه نو زیات وخت به یې پخپله خاصه کوټه کې تیراوه کله به یې فکر د کوچنیوالې و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به یې چې بازې کولې او هغه وخت به یې یو پربل اوبه پاشلې یا به هلته په ټالو کې زنګېدل.

بیابه یې د فکر نیلی دغه د غټوالې ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوې ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بې قیده نه سول سره یو ځای کیدای، یواځې به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لارې د یو بل په حال خبریدل چې دزقوم خان د بزګر کوچنې زوی به یې رویبارې کوله او دیوه بل لیک به یې ورساوه.

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کې وه، هغه ځای ته به یې ډیر کتل پر کوم ځای چې محبت خان څو شپې مخکې یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپوښه وه ولې چې د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به یې هغه ګړی او صحنه سترګو ته راتلل کله چې محبت د شپې په اخیر کې رخصت اخلې او ولاړسې دا لا د فکرو پدغه ټال کې ځنګېده چې د دې دخونې دروازه را خلاصه سوه، غوټۍ بې اختیاره داسې ورته ووایی: وی ! ښه سو چې بیرته راغلې ماچې ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسې ورته وویل: ولې د خوبه خو نه یې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وويل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ورسره وو چي جميله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ يې نه شکېدل او د مخ څيره يې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدي نه پوهېده.

دا چي د جميلې د مسخرو لړي نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي وپيچلي، نو غوټۍ يو څه شکمنه سوله چي يو څه يې اوربدلي دي، نوره يې د زړه خوشحالي ورته زياتېده که څه هم دې اوس د ځينو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه يې وار په وار زياتېده چي په اصل حقيقت ژر خبره سي، جميلې هم قصدي نه غوښتله چي د ستي دې اصلي خبري ته راسي، تر څويو څه يې د ساعته وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه يې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زيري معنی ځيني معلومېده خو بيا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس يوا ځينی شی چي دې ته ورپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جميلې دا مسخري پای ته ورسيږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځايه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جميلې خپل ټول انداز بدل کړ ی په تلوار يې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس يې د دې لاس په مينه کلک وپيچي چي دا يې نوره دې ته مجبوره کړه چي بيرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډير مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخيري غشي کار وکړاو د ښښي منځ يې وويشت ، خويو دوې خبرې لا د ګيلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو څوک دې ته اړ باسې چي يا جنګ درسره وکړي يا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوې .

جميلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر يوا ځي به يې د غوټۍ هري خبري ته يوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګويا زه در ملامته يم او د کښيناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښينوله ، بې له دې چي د زيري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي ياکوم زيری پرکښېږدي د محبت خان درا ايله کېدو مبارکي يې ورکړه ، ورسره يې يو ليک هم دې ته ورکړ ی ، پرکوم چي د محبت د لاس ليکلو او ليک نښان ښکاره وو ، او دا ليک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جميلې په ذريعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه .

غوټۍ پدې خبره سره ډيره وغوړېده د يو ساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هير سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصوير (انځور) ښکاريدی.

(دريیم څپرکی :دمحبت خان درايله کيدو خبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زیري اوخبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظارلکه دوولس کاله داسې تیرې کړې وې، هره لحظه وربانديې په شمار تیره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کې به یې فکرکله محبت خان ته ولاړی چې هو ده خو نور جرم او ګنانه لرل یوا ځې ګنايې زما سره مینه کول وو ، او کله به دا ټولې خبرې وربانديې خوب سوې.

یوه شپه یې خوب لیدی چې دا د محبت خان په تلاش د بندیخانې (جیل) وتورې دروازې ته ولاړه وې هغه دروازه وان پولیس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپرېږدې د لسې یا شلې طمعه هم ځینې ونکړې شاید ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به پدغه خوب کې د محبت خان سره ملاقات وسو او کله به بیا خوب نور څه په ولیدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسیدی چې پرغوټۍ د محبت خان د را ایله کیدو زیری وسو اود ده پلاس لیکل سوی تازه لیک یې مخ ته پروت دی، جمیلې هم دغه ګړۍ د دې ښه نندا ره په ډیره خاموشې وکړه، خو دغه خاموشې هغه وخت ماته سوه کله چې د دوی کوچنی رویبار څه باندې یولس (۱۱) کلن جانو په ډیره بیړه په خونه داسې ور داخیل سو لکه هوا چې را اخیستی وي او په خونه کې یو دوه لوښې هم چپه کړه، لکه چې شاعر وایي رانه ادب د محفل هیر سو ساقې عفوه غواړم

له ډیري بیړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټۍ ته د جانو داسې راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چې دی بې له اجازې خونې ته هر کله نه ورتلی او بیا داسې په بیړه، خوخیر ده هم خپله رویبارې سر ته رسول، او نن به شاید داسې زیری را اخیستی وو چې جامونه یې چپه کول او بې له دې چې ځنډ دې وکړې دجیبه یې دوه لیکونه راوکښل او غوټۍ ته یې په نزاکت وسپارل او د څه ویلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کیدی چې غوټۍ یوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چایې پخې وې هغه درسره راوړه.

د جانو راوړې لیکونه د محبت خان د همزولې او انډیوال یوسف خان له طرفه دي.

لومړی لیک یې داسې پیل کیږي ،د دعا او سلام ، وروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهیږم چې نورې خبرې له کومه ځایه اوپه کومو ادبې او درنو الفاظو را پیل کړم ما هم د محبت خان د انډیوال په نوم اوستاسې د دریدلې او غمجن داستان او لیونۍ مینې په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازې وکړه اوهم مې تر یوه ځایه ستاسې ددوو ترمنځ د رویبارې شرافت ترلاسه کړی ،دغه څو ورځې چې ستاکوم لیک ماته رسیدلی دی هغه مې په ډیره امانت دارې سره تر محبت خان پورې رسولی دی او د ده لیک مې ترتا پورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسې ، اصلي مطلب مې دا وو چې زه تر یوه حده خبر وم چې نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلې ته را ورسیږې خوسل په سله کې مې باور هم نه وو ، نو مې ځکه وړاندې یا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چې بې وخته دا خبر درکړم او ستا د لیونۍ مینې د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره یقیني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسیدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حیوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي... فقط وسلام یوسف خان د محبت خان اندېوال .

غوټۍ چي دا لیک وایي پر تن یې د میني لمبي نوري تازه کیدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کیسه یې مخ ته تیره سوه . د محبت خان د ژر لیدو تلوسې یې په زړه کي تازه اور بلاوه، د لیک دا اخیري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ویلي نو دغه وخت ماپښین قضاپه دا څو شپو کي د دې سیمې د اتل ګوډ سپي ږغ یاغپا لومړی ځل دې واوریده، دا پوه سوه چي د یوسف خان دا خبره رېښتیا سوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دي د دې سیمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سویدی او غواړي چي د خپل مسافر اندېوال سلام ته ورسي.

او دلته د غېږلو به یې شاید یو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زیری کوي، نه پوهیده چي دی څنګه ژرخبر سو ، دی خو ماښام د هدیرې څخه دلته راتلی شپه به یې تر ډیره خاموشه دلته تیرول خو نن سم مازدیګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه یې ووتل ورپسي را ووتل د باغچي دروازه یې خلاصه کړه، رېښتیا هم دی هغي خواته روان وو تر ډیره یې پسي وکتل اوبیرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جمیلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره یې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وویل ته وګوره په کوځه کي چي ګوډ سپی چیري ولاړی جانو ته یې دتګ لوری ور وښووي،

«ګوډ سپی څکه پر هر چاګران وو چي یوار یې دا سیمه د یو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خړسپي غوږ او ځیګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي یا دغه ګوډ سپي د ښونورو زخموسره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله یوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوځه کي خپله چوکیداري کوله خو د سیمې یو بدمعاش منګل ځوان چي غلاکړې غواپر دغه کوځه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي یواځي د دغه غوادغلاکیدو په تورمنګل ځوان په سزا ورساوه او داسیمه یې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل یاقهرمان لقب ګټلی وو.»

جمیلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوارخصت واخیست، د کور په حویلی کي لا د غوټۍ د مورسره یو څه تکیه سوه د هغې سره یو څه پټې خبري هم وکړې خواخیر هغي ورته وویل لورې تاته دي خدای (ج) خیر درکړي چي یوار ورته راسې لږ یې فکر وربدل کړي کني اوس به چور لیونۍ وای، زموږ په خبرو خو یې هیڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغې ته ایشاره کړې وه او جمیلې ته داسي وویل :ها زویه ! پداغوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې اوهر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بې فایدې ده، او د وچوتوتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه اوپه یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښوخبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا تروري غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولې او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مور هم سره خپلوان یو ، ولې به یې خیال نه ساتم ستاپې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زمادې ډیر صفت وکړی ، بس اوس تروري زما یې د خدای په امان .

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسي ږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مې لادرته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څوهغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي داراوګرزول ؟

هغې وویل : هو لورې مورته دې مي سلام وایه او دابه ورته ووایې چي هغه ستا د یوې چرګي او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسي په سپښسی ترلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولي، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یواري به خوله سره پري کړو ، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دي بندې چي هر وخت دي لاس خلاص سو چي نه به راځي بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسي حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ میني د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي ، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خور څخه د حال او احوال پوښتنه وکړ ي، او دا چي څنګه زبری دی پر وکړ ي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبري وار پر د مخه کړی، آښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیاتللی وې ؟

نعمت لا ځواب نه ؤ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل : هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ؤ کومک به ورکوې بیاځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورږ هم دا خو ورځي په محبت خان پسي پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو ، دا خبري پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خونعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو ، او ویې ویل : هو ګوډ سپی ما ولید ی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د ننه د کوټې مخ ته په حویلي کي ناست وو چي د ده د غپارېغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ بڼه داسې بدله سوه چي مور ټول ورته حیران سو ، صرف یې یو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو مور هم څوملګري ورسره را ولاړ سو یوسف یې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هیچا سره خبري نکولې ، پر مخ یې بې اختیاره اوښکي را څڅیدلې « رېښتیا هم ده او ګوډ سپي خو دا څو ورځې نه ؤ سره لیدلي ، نعمت چي تر دغه ځایه خور جمیلې ته داکیسه کوله نو دوی هم د خپل کور حویلي ته راغلي وو ، رېښتیاهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به یې ګوډ سپي چوکیداري کوله او بیا به هم د ده

په ملګری تر خپله ځایه رسیدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ایښې وه ، او د دغه غمجن داستان یوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسې ټینګ او وفاداره ملګري یا سپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چي محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه میدانه کي یوې څنډې ته دی هم داسي په انتظار ولاړ ؤ لکه چي د ده حبس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شاید پریوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کیده نو یې دغه څو لحظې په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي څو هلکوانو او خلکو همدغه ننداره کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري یوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، یو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلو نکي او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دریدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چي ته وګوره دغه ګوډ سپی خو خدای پاک حیوان پیدا کړی دي څومره ژورحبس او وفاداري لري ، څومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري یا خاوند څومره ښه تابعداري کوي ، ته مور انسانانو ته و ګوره چي ډیری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جایدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بیخي هیڅ نه ورته معلومیږي، او حتی د حیواناتو بندي کول یا جنګول خو هیڅ ګنا نه بولي، کاش چي ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه او پریشانۍ دغسي ډیري وای ! رېښتیا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چي سپی لا هم یو وخت د اصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي او کیسه یې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کیسې ته ده، یوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسې رساوه چي لکۍ اوغوږونه یې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار یې په کاوه او د خپل انډیوال یا خاوند احترام یې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه میدانه کي داسي راوګرزیدی چي د خپل جرئت او میړاني مظاهره یې وکړه، شاید مطلب به یې دا ؤ که چیري تاسي د کلي د دغه ظالمانو ځواب نلری او یا یې مخه نسی نیولای بیا نو زه هم د یوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړیدلای سم او د هغه مخه نیولای سم ،

د کلي یو ښه سپین ږیری تیمورا کا هم دلته دغه ننداره ولیده د ناخوښۍ هیڅ اظهار یې ونکړ ، ولي چي هغه پوهیدی چي د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمي لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حیوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمي او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمايي کړیده او د هغه مخه یې نیولې ده، دا خو یوائي موږ انسانان یو چي هر چیري د ظلم یاظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا ننداره څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کي لمر هر چیري خپلي زریني وړانګي راټولولي او د رخصت په حال کي ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلې شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کي وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼايي نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم یې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځي وار په تیریدو دی او د شپي وخت او وار رارسیدی، چي پر سیمه خپلې تورې کړدۍ ودروي او د مځکي پر یوه غټه برخه باندي د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمي سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چي محبت خان پدې قانع کړي چي نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلي خبري څخه نه اوړ ي او وایي چي نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړۍ دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسي مه کوه هسي نه چي یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مي خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چي ته اوس دا لیونی پوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چي دغه د غوټۍ د خاصي کوټي او باغچي لار څه په امن ده، ولې چي د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چي هغه څه کم یوه میاشت مخکي چي محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چي ګوډ سپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپي را پدیخوا ځیني خلکو دا ګمان کاوه چي ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چي نه پاتیږي زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کي ښه ارامي او سکوت خور س، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکراري روانه ده چي ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چي محبت په یوه لیک کي دغسي ورته لیکلي ؤ نو ځکه ساعت په ساعت د دې ناکراري زیاتیدله نه پو هیده چي نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلي خونې هغه دروازه چي د کور و خواته ده ماخستن لا وتړل اود باغچي خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچي دروازې ته هم ورسي، شی خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتي، چي سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چي هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او د کور مخ ته په میدانه کي خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چي په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي څوک دې ورته وواېي ده هم خپلي دندي (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ور ګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي څوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی :په کلی کي بیاا وربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځای ځای د ارمان ترانې ویلي او ځای ځای د یو سپي د غپا رږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر څوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټی د خوني لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي دا هم د محبت انتظار باسي اوکوم خطر نسته، یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټۍ چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولابه یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو ، چي اوس به څه کوو ، د محبت به خوښه وه یانه خو یوسف وباغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټۍ ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټۍ به د ده پر تګ زړه نه کیدی خو بله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبي وار په وار پورته کیدي او د دود لوخړي د اور په رڼاکي معلومیدي چي هواته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو رږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی)یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اور د پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وارخطاکړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښي لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبي پورته کیږي او اوس خویې دا دي دغه لمبي په سترګو ولیدلې، ده څو شپي وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدۍ بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کړي خولي څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یوائي او یوائي په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شپي مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیرو خلکو باک نه په وکړی یوائي د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبې لا ښې په غرغنډو وې تر ډیره ځایه رڼا تله او د تور دود لوخړ ي هوا ته پورته کیدې، ځیني ناپوه ځوانانو ته به یې خوند ور کاوه، مګر بعضي مشرانو د دې کار پایله یا نتیجه بده بلل، د تیمور اکا د کور تر مخ یو ي خواته ځوانانو په ګړز خندا کوله خوبلي خواته بیا څو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غونډې معلومیدل او دا انتظار یې ؤ چي که تیمور اکا را ووزي او مجلس ورڅخه واوري، لږ ګړی وروسته ده هم غاړي تازه کړی چي ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشي وه تیمور اکا هم په رارسیدو سره سلام ووایه د سلام ځواب یې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چي د ده د خبرو ډیر وړی یاتړی ؤ خپل پټویې پرنسبتًا یو څه لوړ ځای ورته هوار کړ ی تر څو دی وربانډې کښیني، خو ده ژر ده کښیناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک یې د دغه بل سوي اور او څو راوړل سوو څیراغانو په رڼاکي تر نظر ویستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کي یوڅه وویل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته یې په ځواب کي وویل حاجي صاحب واقعًا چي ته په کار پوهیږ ي او پوره د تجریبي پوهه رب تعالی درکړیده، تاچي کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبي دغه دي موږ په سترګو وینو، پایند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چي څوشپې مخکي منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصیدو وروسته پولیسو د سخوندر سره د تحقیق لپاره بوتله خو بیاوروسته تیمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاریې کاوه چي تیموراکا به اوس څه مجلس وکړ ي، اخیر د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ یې کړه تیمور لالا ته ولې څه نه وایې موږ خوټول وتاته ګورو، چي یوڅه به ووایې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصیږي، تیمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلي خبري داسي شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسي چي د خپلوکورو څخه راغلي یاست، بیا نو زه خو نه خان یم نه ملک یم هسي چي تاسي د دغه ځینو مشرانو څخه نا امیده سواست په ما پوري مو لاسونه ټینګ کړي دي، ستاسي چي ګټه وي هلته مو په خوله کوی او که چیري مو یو څه ښکاره تاوان ؤ بیا نو زه مشر نه یم، ولاړو خلکو او پایند اکا دا خبره محسوسه کړه چي ریښتیاهم، دی هلته زموږ په کار وي کله چي زموږ وزه ورکه وي او کار مو په بند وي.

تیمور اکا وویل: دا مجلس څو شپې مخکي هم ما درته وکړی خو چامي خبره پر غوږنه ونیول، یوه ویل زمایې په څه او دا بل ویل د ده یې په څه، اوس هم هغه خبره ده چي زمایې په څه دا اور به څو شپې بعد د کلي په هغه بل سر کي وي بیا به دکلي په منځ کي بلیږي او موږ به وایو چي زمایې په څه، نور دغسي مجلسونه نه زه کوم او نه مي په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو یو بل ته سره وکتل، چی دا خو حقیقت وایي موږ همدغسي یو، تیمور اکا د یوڅه نورو خبرو په پای کي وویل: زه بي ځایه ډیرې لنډي او اوږدي خبري نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وي ،وایم ډیر به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر یا پیلته زموږ درا څرمه همسایه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کي ده او بل علت یې دغه د ملک زقوم پردي میلمانه دي چي دی یې ساتي، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بیا نو د نورو نا ولده (نابلده) پیښنو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چي یو وایي زمایې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وایي زما یې په څه، نتیجه به یې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي میلمانه به په کورو رانوزي او موږ به یې څواب نلرو ا و په دغه اورکي به یو په بل پسي سوځو ، د تیمور اکا دې خبرو ته ځیني خلک حیران سول چي دا دی څه وایي، اور زموږ په کلي کي بل دی او دی وایي د پیلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنګ په لاس کي دی، دا بیخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځینو ځوانانو بیا یو بل ته کرار سره وویل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکو ي ناحقه پر راګرزیدلي یو ، د کلي دوکاندار تاج ګل لالا تر هر چا ډیر و دغو خبرو ته حیران ؤ، د غواخاوند پایند اکا هم ډیر وارخطا ؤ، نوري ځیني ورکي سو ې بې اختیاره یې داسي وویل: تیمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بیا حکومت نه را ځیني بیایي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاینده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تیمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج ګل لالا هم خپله خبر را درسته کړه: تیمور اکا زماهم یوه خبره پر زړه راغله څوشپې د مخه زما پلار یو څه سپیلني راوړي ؤ یوڅه مي پر کلیوالو خرڅ کړه یو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وایي د سپیلنیو دودول پیرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه یي زورور یاسپین سترګي زه وایم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج ګل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا ګډه سوه چي چا د ډیري خنداڅخه پر تشو(اړخو) لاسونه نیولي وو چا پټوان خولې ته نیولي وو د هر چا څخه هغه تیر مجلس داسي هیر کړ لکه چي هیڅ پیښه چي نه یي سوي ، تیمور اکا هم یو څه پر وخندل.

«تاج ګل لالا نه یوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی یې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد یې نه په وړل، یعني خوایې نه بدول»

تیمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تاښه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپیلنیو تیره ده، او پایندا کا ته به دا ووایم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بیایي د هغي څخه یې تحقیق پوره کړی ؤ نور تحقیق نه ځیني کوي، دا له دغه دعوي (کېسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پایند اکا کور ودانی ورته وواېه خبره یې نوره داسي اوږده کړه تیمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بیخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غریبه څه بد بویه وه، وایم د بیرې مې غوایي ته نه وروستل ماویل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبر ي سره یوار بیا خلکو وخندل، تیمو را کا بیا هم د نرمي خندا سره ورته وویل دغه دي اوس خو مي خبر کړي، او د مسخري په ډول یې ورته وویل چي بیانو یو چای بر شیدي هیر ې نکړ ې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاینداکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دي ستابلا واخلي تا خو زه ډېر ګټلی یم، زه خو پر دې بېرېدم چې هم دې غوا په دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغله چې موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مې څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کنی زما خو د وسه نه ورسره کیدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونۍ خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده وربانده خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسې مې مسخري درسره کولې هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غوا هم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کي د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسې وکتل لکه چي د یوې خبري اجازه ځیني غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډېر کلیوال سره یوځای یو که څوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي څوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي ، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې بخښنه کوي چي مجلس خو یوائي موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډېر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدایه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، څوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړي که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوي چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګروسره ... امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، څوکسه خو یې پدې ځیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډېر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان وروراو د هغه خوریی چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بېریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یالنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غابنی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سړي پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا وراره منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لارښوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کې د زقوم خان د نفرو هيڅ کار نه سميدی هرې غلا ته چې به تللي ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چې پخپل منځ کې يې نيت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتي يې پر مخ سمه نه تلل پاته نورکسان يې يوڅه ليری په غلا پسې تلل ولې چې دلته نژدې هسې هم بد نامه سوي وو نو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چې دا اور يې ژر وژلی وای، په لومړي سر کې هغه ورځرمه کليوال هم نه ورتلل ويل داسي نه چې يا اور پر موږ تاوان سي يا دغه کسان چې ټکان يې وکړل يا يې دغه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چې د زقوم خان بد نيتي خو بيخي ډير دي چې موږ د زقوم په نفرو خطا نکړ ي، وروسته چې د اور لمبې پورته سوې او شاوخوا يې رڼا وکړه دا معلومه سوه چې هغه کسان اوس تللي دي نو ځيني نژدې کليوال را ورسيدل، دوی هم هسې د زقوم د بيرې ورته راغلل چې داسي نه صبا په دوی پوري لاس و نيسي چې دا اور تاسي ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بيرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نيت نه ورته درلودی، ولې چې زقوم داسي کار نه ؤ کړی چې چا دې په ښه نامه ياد کړی وای، ډيرو خلکو به د ده د بيرې مخامخ ښه تعظيم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به يې بد ور پسې ويل، څه يې کړي وای نور څه يې په وسه نه کيدل، مګر د ملک شاجهان اکا چې اوس مريض دی او تيمور اکا بيا هر وخت دعا ګويه ډير وو.شپه تيره سوه سهارترلمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصيحت وکړ د تاج ګل لالا او پايند اکا په خير د سپين زړو(سپين زږګيو) خلکو خو بيخي اوښکي نه دريدلي پر پايند اکا به يې داسې اثر وکړی چې په ژړا کي به يې سګلي (سلګی) ورسره شروع سوې، ځکه چې ملا صاحب ډير عالم او پرهيزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسي نه ؤ چې کليوال به بغل ګراوه ده چې ويل يو څه راکوي د چرسو يا ترياکو کښت او کرونده خوې بيخي نه خوښول ده به ويل زموږ په مذهب کي هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسي نه ؤ چې ټول عمر به يې يوائي د زکوة او خيرات خبرې کولې، چې خلکودې دا ګمان کړی وای چې بيا لکه چې مفلښسه (بي خرچي) سويدی، او نه يې يواځي د زکوة او خيرات خبرې زده وي بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه يې خبري پر خلکو ښې لګيدې، د نن په خپل نصيحت کي يې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډير تاکيد وکړی، ده اشارتًا دا وويل چې زقوم خان بايد لاري ته راسي او دغه پردې ميلمانه ډير ژر رخصت کړي او په ډيره کنائي سره يې دا خبره هم وکړه چې بايد د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کي لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه نه ويني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بيابه دی هم په پرون پسې ارمان کوي !

او په پای کي هغه خلک هم وغندل څوک چې بل خطا ايستلي وي پردو ته وفاداره وي او د بل په اشارو په خپل کلي کي بې ځايه اورونه بلوي(اشاره د برايي شپې اور لګيدوته وه)

دداهم وويل چې بايداول ديوظالم سره خبرې وسي، که يې نه ومنل بيادي يوبندوبست ورته وسي داسي نه چې اول يې کور ته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري یې وکړې، خو د ځینو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برابیي ماښام د پیښې ځای ته ځان ورسو ي چي دا څه پیښه وه یا د تاج ګل لالا پر دوکان په یوڅه ځان خبر کړي، پدغه حال کي یو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي یوسف خان او نعمت هم پکښې وو د دوی په رارسیدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو یو څه ځیني واوري، ولاړوخلکو بیلې بیلې پوښتنې ځیني شروع کړ ې، خو شاګل اکا منت پر وکړ ی ویل ټول مه رغیږی یو ورته ګاییږی، تر دا وروسته یو څه خاموشي سوه، یوسف وویل: هو مورِ یو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کیدل، دلته بنګوا کا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پورې پر وهلي وه بیا نو سره تللي وو یوائې بنګو اکا د څوهلکانو سره مورِ دلته ولیدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه یوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وایم دا یې لاڅه کوې، پدغه حال کي یوسف څه ژړغونی غوندي سو، ځیني خلک وپوهیدل چي اوس لایوه غمجنه پیښه بله هم سته، د یوسف خان د زړه له درده یو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اورېد سو، خو یوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وایم پر هغه پسو مي زړه ډیر درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وایم څنګه زحمتونه به ورباندې تیر سوي وي چي پر دوی باندي کیږ اور اخیستیؤ او په ژوند سوځل کیده.

د دې خبري په اوریدو سره ولاړو کسانو ډیر تشویش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وویل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور یا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان یا حیوانان ورکي ونه سوځل سي، یوسف وویل: هو کاکا ستا خبره ریښتیا ده بنګو اکا وویل هسي مورِد ټکانو په رغ راویښ سو، وایم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بیا به یې نو د عیاله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی می هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په رغ راویښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی: تاج ګل لالا څه شی نیولیدي)

کوچنیان د شا تر دیواله اړول، اور بیا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوریدې چي د اور په لمبوکي سوځل کیده، خو خبره مې تر وس تیره وه، یو دووه پسونه چي بل ځای تړلي وو پداسي حال کي مي له مورِي څخه راخلاص کړه چي پر نیمی وړیو یې اور بل وو، یوسف خان به لانور څه ویل چي شاګل اکا یې داسې خبره پریکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي یوار یې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکیت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان یې جاندو ،او تورک وو، وایم دظلم پای خراب وي دغه دي چي کوم غازي پر پیښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حیواناتو زړه وسوځیدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هیریږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بیایې دلته پرله کوره (کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مي زړه درد کاوه چي ناحقه شاهیدي به یې د ده پر ځای ادا کول، دوی ته یې هم هیڅ ورنکړه د دغه لرګیو کول (وعده) یې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځیدل، وایم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه یې پای دی، د شاګل اکا دغه نصیحت اموزه خبري پای ته ورسیدي چي تاج ګل لالا د دوکان څخه موږک دان (تلکه) راویستی چي یو موږک په ځړیدی یو کلیوال مسخراچي ور باندې را ږغ کړه : تاج ګل لالا تا هم لکه چي یو ظالم نیولی دی که څه ؟ تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهیږم وروره چي غل دی که ظالم خو زما د پلیو اوګوړې بیخ یې را ویستی وایم دغه بلاوي په روږدي سوي دي اخیر به مي د سرمایي څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته وویل : ولي هغه سپیلنی نه ورته دودوې، تاخوبرایي ویل چي باره دې کلیوال سپیلنی دودوي ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولې و موږکانو ته سپیلنی نه دودوې چي دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کلیوالو ډیر کلک او په خوندوخندل، لږ وروسته تاج ګل لالا وویل : سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وایم زه هم هر ماښام دغه ښادمن ورته دودوم، وایم کله یې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هیڅ فرق نه ورسره کوي سهار چي دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان یې غاري غاري کړي وي زما په خیال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپین سترګي سول، دغه یو موږک دان لا کله کله یو دانه مانه ځیني ونیسي خو ډیر نسي نیولا ، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو یوار بیا کلیوال په خنداسوه، سمندر اکا یوار بیا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپیلنی به دې کمزوری وي چي دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږ ساه ونیول وروسته یې وویل:

څه ووایم چي سپیلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چي نه ورکیږي، ته ودریږه چي بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، یو چا راته وویل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وایي و خلکو ته د موږکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بیاخبره ځیني ونیول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان یا دا خلک خوري که یې په موږکانو خوري، که یې موږکانو ته ورکوي نو موږکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حیران کړی او په ځواب کي وویل:

یاره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چي ناست یې و هر شي ته دې پام وي، رینښتیاهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چي دا ګولۍ دي که دوا چي دا نو دوی بیا و چاته ورکوي، شاید دا خبري بې ځایه وي وایم موږکان وګوره او ډاکتران بیا نو موږکان ته څنګه نیسي چي دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوایي خبر ي را معلومي سوې زه لکه چي یو چا خطا ایستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي یې بل ځای مه کوي بیا به خلک وایي چي تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وايي، وايم يوه خبره به لا درته وکړم بیانو زه لاس پريولم دلته د يو شي نوم مي اوريدلي ؤ خونه په پوهيدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حيران ډير وم دوی ويل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميي ډيره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بيا يې يوسف ته وويل، هلکه هغه څه شی نوميده چي ما يې پوښتنه در څخه وکړه ؟

يوسف وويل: انټر نيټ، تاج ګل وويل هم دغه ، دغه انټرنيټ دی که څه بلا زمايې اوس هم نوم ښه نه زده کيږي

,, تاوا وريدل ،، ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي يا به کتغ پر پخيږي، خو يوسف راته وويل: په کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخيږي !

پدې کي خلک شيان ويني خبري کي کيږي دا سي نورې بلاوي پکښي دي، وايم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه يا زړه ته لويږي يا به په پوهيږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نږدې د خندا مړه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وويل: ښه دي تاج ګل لالا يو څه مجلس دې راته وکړی زموږ دې ښه ساعت راتير کړی ته لاس پريوله هغه دوه درې هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دې خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډی کړيده دغه د موږکانو او غلو نکل به هلته ماښام بيا تازه کړو ، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندانه دريدل هغوی يو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر څوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابي ماښام د اور د بليدو پر وخت د غوټې د باغچي څخه ډک زړه را ګرځيدلی ؤ تر ډيره د دغه نيمګړي ديدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډبره وه هيڅ په لاس نه ورتله، يوار به يې په فکر کي دا ور وګرزيدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پيښه سوي، يو څه ساعت خو به مو سره ليدلي وای يو څه مجلس به موسره کړی وای، يو څو د ناز ګيلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به يې بيرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګيلو پوهيدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځيني خوابدی کېدې، نن به بيا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبيعت خراب وای، ځه بس په دغه کي به مې خيرؤ.

تر ناوخته يې دغه چورتونه وهل چي اخير خوب د دغي غمجني دنيا څخه سترګي ورپټي کړي، يوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای يې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډيره سوداکي بنده وه چي دا سي نه د شپې بيا ولاړ نسي، خو چي کله بيده سو ، بيا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډير ښه خوب ويني يو ډير ښه ځای وي د نږدې غره لمن او شاوخواغونډی په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان يې ډير ښه ايسيږي دلته يو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټې انتظارکوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډير زړه وړونکي وو خو دده به ډير فکر نه ورکي بنديدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د یوې خوا راښکاره سوه په لیدو یې ډېر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښېنته وګوري، او د باغ د ولې پر غاړه کښېنې، داسې معلومیدی لکه د یوه نظر کتو سره چې یې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی وي د هغې د غټوسترګو کج بانو ګانو ګلابي مخ او ښې ځوانۍ او لیونۍ مینې سره یې دا ګړی لکه چې د سترګو جنګ نسوکولای او پدې جګړه کې ځان ورته تسلیم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښېناستله، دی په اوبو کې د غوټۍ ښیري یاعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړې یا مقابلې بریالۍ یافاتحه اوملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلې معلومیده.

محبت خان لا دغه خوب ویني چې دی د یوه ښایسته باغ د ویالي پر یوه غاړه اوغوټۍ یې پر دا بله غاړه ناسته ده، یو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ ننداره وکړه، مګر ده لا هغسې کښېنته کتل، اخیر د دې له توانه ووتل، او د ویالې اوبه یې ورباندې وپاشلې خوکله چې دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان یې لاس تکیه کړ او د مخامخ کتو توان یې به ځان کې پیدا سو، یو څه ساعت یې څه مجلس او د ناز ګیلې سره وکړې اخیر د باغه راووتل د یو ې غنډۍ وسرته وختل هره خوا ښه شنه، اوبه وښو پوښلې وه، ښه نظاره وه، یو څه وخت لا نور تیر سو که ګوري چې پدې خوب کې هغه د ده سپینې کوترې او ګوډسپی هم راسې دوی یې په لیدو ډېر خوشحاله سې، یو ږغ بل هم پیدا سې محبت خان د ځایه ولاړ سې ښه ډېر خلک ویني چې د دوی پر خوا را روان وې دی یې په لیدو ډېر حیران سې نه پوهیږي چې دا خلک د کومې خوا را پیدا سول او ولې پدې خوا داسې چټک را روان دي، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره ویني خلک د دوی پر خوا وارپه وار نژدې کیدل خو محبت او غوټۍ یې په مطلب نه پوهیږي پر یو څه فاصله ودریدل، د خبرو اجازه یې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه یوه نفر په ډېر ادب او احترام خبرې شروع کړې د څو خبرو په اخیر کې یې ورته وویل: ته زموږ مشر او پاچا یې او دغه درسره بي بي زموږ شهزادګۍ ده « د راغلو خلکو وینا ته محبت خان او غوټۍ ډېر حیران ولاړ سې اخیره دا خلکو ته وواېي زه مو پیژنم نه او تاسې وایاست ته مو پاچا یې زه نه پوهیږم چې زه څنګه ستاسې پاچا یم هغو ورته وویل: کله چې زموږ د وطن پاچا مړ سې نو موږ دریمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چې هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سې او موږ یې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دریمه ده چې زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلي یو چې ته

راسره ولاړ سې او زموږ پاچا سې دا خبرې چې محبت خان واوریدې لا ډېر حیران سو پدا خوب کې دا فکر کاوه چې شاید دا به ته خوب ویني، اخیر ده ورته وویل چې زه پاچاهي نسم کولای زه په لږ خبره خفه کیږم او په لږه خبره خوشحالیږم تاسې ولاړ سې داسې څوک پیدا کړی چې د ده په پاچهۍ کې د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کیږي او د ده ګرسره هیڅ فکر نه په خراپیږي بلکې د خلکو وژل به د ځان ګټه بولي او د خپلې پاچاهۍ بقا به یې بولي، زه د پاچهۍ نه یم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی:محبت څنګه پاچاسي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زموږ پاچا يې ځان به نه را ښخه خلاصوي، او د خبرو ښځه يې داسي معلوميده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بيايو، ګوډ سپی هم د محبت تر ښنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف يې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخير دی خبره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسيد يو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوټۍ هلته ولاړه سي او تر ښنګ يې بل محل وي چي پاچا پکي کښيني، اوس هلته ډير خلک راټول سوي وي څو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهۍ خول (يوه خاصه خولۍ) ور په سر کړي او ټول حاضرين مبارکي ورته ووايي، يو څه عسکر يې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهيږي چي دا خوب دی که حقيقت خو دی دا خوب ويني، اوس يو نفر چي دوی يې بيانګر(وياند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابينه يا وزيران ور معريفي کوي دا نو يوه داسي څونفريزه ډله عليده ناسته ده جګي خولۍ يې پر سر دي ملاوې ټينګي تړلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر څه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بيانګر اوس يو نفر راولاړوي او د پاچا ښخه يې د وزارت لپاره تا ئيد غواړي، يو نفر يې د راولاړولو سره داسې معريفي کړی:

دا سړی په هيڅ نه پوهيږي او نه يې پخوا کومه سرمايه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصيت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزير،

پاچا صاحب وويل: دا ښنګه وزير دی چي يوار په هيڅ نه پوهيږي او بيا د پلو او سړکانو د نړيدو يا خراپيدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زموږ په وطن کي خو د بيا روغونې يا د تعميراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به يې جوړول، دا تاسي بيا ښنګه نوم پر ايښی دی ؟

بيانګر وويل: پاچا صاحب محترم موږ بيخي برابر او سم نوم پر ايښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعميراتو يا بيا روغونې د وزير په دور کي به چيري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزير نوم ډير ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((يعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزير يې د خپل وزارت لپار ومانه، بيانګر صاحب بيا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معريفي کړی: دا تاج ګل لالا نو ميږي پخوا يې د کلي دوکانداري کړيده ګوره، پلي، ګلتيان، وچه ډوډۍ دا هر څه ده رانيولي او خرڅ کړي دي نو د کار زياته تجريبه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) موږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زموږ دکلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزير جوړيږي دې سرچپه کيسي ته ډير حيران تللی دی د لږ خاموشي وروسته يې تاج ګل لالا ته وويل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وویل: پاچا صاحب که ستا امر چليږي نو زه خو په کلي کي لا په خرڅولو او رانيولو سترړی وم ګرده ورځ به د کلي کوچنيان راباندي را ټول وو او يوه به مي نه دوي کيدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي يو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزير کړی ويل ښه دي پرده خوارکي هم ډيرې غريبي تيري سوي دي ګوندي ناره يې خدای (ج) واوري او يو څه په لاس ورسي يو بل وزير يې څه دا رنګه ورته معريفي کړی:دغه نفر چي پلار يې پخوا د پسو په ګنج کي بزازي (يعني د پسو د رانيولو او خرڅولو کار کاوه) کول او اوس د ځمکو او جايدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معريفي سوی وزير» د قانون زده کړه کړيده او بيداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري ځمکو د غصب (قبضه) کولو د وزارت اميدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا)پوښتنه وکړه دا بيا څنګه وزير او وزارت دي چي سرکاري ځمکي به غصب (قبضه) کوي بيانګر صاحب (وياند /ترجمان د شاهي محل) وويل: هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړيده چي دی وکولای سي په ډيره اساني سره سرکاري جايدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لاري معلومي دي، چاته چي قانون نه يې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سړک پر غاړه پياز اوپټاټي خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور يې څه ونه ويل او دا ښاغلی وزير يې ومانه (تائيدګړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي وروپيژندل سو: داکس بيا يو کليوال ځوک دی خورا ښه تجريبه لري ډير وخت د حکومت سره په رابطه کي ؤ، خورا ښه خدمتونه يې دوخت د حکومت لپاره کړيدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کيږي ولې چي دی د دې کار ښه تجريبه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزيرانو او وزارتو ته حيرانيږي نه پوهيږي چي دا اوس دی خوبويني اوکه دا خلک ليونيان سويدي.

هغه د شاهي محل بيانګر (ترجمان) د پاچا په حيرانتيا پوه سو نو يې د دې وزارت ګټې يافايدې ورته بيان کړې، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کي دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک يوه برخه کي حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بيا د حکومت څخه د ډيرو شيانو مطالبې نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ يا شپه يې په خير تيره سي، او يوائې د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتياوې ورپاته وي او دوی ورکي د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصيت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کي اوږده تجريبه لري او دجناب وزير صاحب بيا پدغه وزارت کي دا ګټه ده چي کله يې په يوه علاقه کي حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذريعه بازارونه و سوځل سي يا بې ګنا خلک ووژل سي، نو بيا دی سيمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې يا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړ ي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد زنده باد نارې وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورليږل کيږي نو د جناب وزير صاحب هم لاس ورکي خلاص وي او ډيره فايده يې ده ته هم ورسيږي، پاچا صاحب د خپلې مجبوري او کم اختياري له وجي دې خبري ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزير هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس يو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانګر وویل: جناب والا دا وزارت یوائې او یوائې د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کې هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانګر وویل: هو همداسي ده دننبي مینځ دې وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائې دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کې پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو څوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چې ډیر کمالات لري اول دا چې دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کې پردي پرانګان یامرداره خواره هم نه پرېږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دې خوبیو په بیانولو سره یې هیچا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چې زه څنګه پاچا سوم او دا څنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دې خیر ورپیښوي چې اخیر به یې څنګه وي بس د خوب کار دی او دی پدا خوب کې پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چې دغه دپوځ مشر ته دې دیلي وای چې لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه ځکه چې پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کې داسي وي لکه یوه شپه چې تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چې هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کې یو څوک پاچا صاحب ته ووایي په کلی کې چې نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبرې سره محبت خان (په خوب کې پاچا) نارې کړې چې وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره نارې وهي چې هلیٰ هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کې محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه نارې وهي چې هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او د کوټې ددروازې لور ته روان دی چې یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیرې وه ستا پاچهي چې د دفاع د وزیر نارې وهې بیا څه درپیښه سوه خوب دې لیدی که څه چې لیونی لیونی کیږې؟

د دې خبرو سره محبت خان پوه سو چې هسې خوب مې لکه چې لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چې په خپل کور کې دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چې وڅښیې، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چې یو څه وختي هغه د برایي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چې څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښې حال ووایه چې د زقوم ژرنده یو پردی ټکتړ څو ګونی غنم او څو پسونه پدغه اور کې سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړی، خو د برابي په حالاتو کي ډیر فکر بند ؤ یوار به یې دغه واقعه راواخیستل چي دی برابي ماخستن د غوټۍ خاصي باغچي ته ورغلی او بیا په کلي کي اور ولګیدی او نصیب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدیر بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چي محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکي هغه پولیس افسر امید خان بوتلی کله چي په هغه شپه لنډک او ملګرو یې لار د محبت خان پلار انورخان ته نیولې وه خو هغه لنډک خپل پلار یعني د زقوم خان ورور او خوریی پدې اشتباه وویشتل چي دوی ګمان کاوه چي دغه راوان سپین موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ایله کړی ولې چي انورخان هم مازې سړی نه ؤ د ډیرو زورورو خلکو سره یې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کي تېرې کړې او نن یې اوله شپه وه چي کور ته راغلی ؤ.

تیر ماخستن هم د غوټۍ له باغچي څخه تش لاس راغلی ، ولې چي د دغه ملاقات د قضاء کیدو لوی لامل (سبب) هغه دکلي په یوه څنډه کي د اور لګیدل وو ، ښه ناوخته چي محبت خان بیدیږي بیا دی یو ناولده (نابلده) خوب ویني او پدې خوب کي دی پاچا سي، ((پدغه شپه یوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره میلمه ؤ)) نن سهار یې ډیر فکر پدغه خوب کي بند وي چي داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به یې لا دغه فکر نه ؤ کړی بیا به یې ویل دغم پاچهي دې سي،خو هغه زموږ مجلس یې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چي د یوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووڅو د ناز ګیلې مو لا نه وې سره کړې چي بیا دغه لیونیان «یعني هغه خلک» راغلل او ویل یې ته زموږ پاچا یې.

بیا به یې پر دغه خلکو هم زړه وسو چي دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزیران او وزارتونه یې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزیر، د حالاتو د خرابولو وزیر د ځان سره به د دغه وزیرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بیا به هغه خپل ګوډ سپی په یاد ورغلی لا به په تعجب کي سو، چي هو دی خو ما دکورنیو چارو او د دفاع وزیر وټاکه، بیا به وهغه خلکو ته حیران سو چي دوی خواران خو هم خوشحاله وو چي زموږ د ملک کابینه او وزیران خو وټاکل سوه، پر دې به یې ډیر فکر وکړ او پر دا خلکو به یې زړه وسو بیابه یې وویل چي ته وا دا خوب ؤ او که پیریانانو چیرته بیولی وې.

لږ خو به یې د پیریانانو خبره زړه ته ولویده چي کیدای سي دا به پیریانان وو، ولې چي زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کي د پیریانانو خورا ډیري خبري کوي کله وایي ما سپیلنی راوړی دی کله وایي زه د پیریانانو د پاره سپیلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چي د کوره څخه یو کشر د خاله زوی یې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره راپورته سوی ؤ، چي یوسف خان هم راورسیدی هغه هم موقع غنیمت وبلل ولې چي مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان یې د مسخرې په ډول ږغ کړه چیري دی هغه د دفاع وزیر دې، محبت خان پوه سو چي زورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله یې دربانديٍ وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو، نو ځکه په نرمه خندا ورته وویل ته راسه چای تیاري دی بیا به یې در وښه یم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب یې دا ؤ»

اوس لا بیغمي ده نور څوک ندي راغلي بیا به وار نه در رسیږي، دلته یوسف خان لا بله خبره نه وه کړي چي اسد وویل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کي دي ما هغوی ته هم چای وروړی.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وویل: چي بیا ده ته ووایه چي دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کي یوسف خان داسي په نزاکت ورته وکتل ګویا ورته وایي چي په شي نه یې خبر یوائي دې هغه خپل سبق په فکر کي ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چي ورسره مقابله وکړي، ولې چي یوسف خان هم د انډیوال په خیر ډیر وربانديٍ ګران ؤ، د ده په هر غم کي ډیر ورسره ژړلي وو، او په توره شپه به یې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دریغاوه) یوائي به یې د شفقت سترګي ور اړولې او دغه د میني دکتو سره به یې یو څه ورته ومسل (نرمه خندا یا د خندا شکل) او یوسف ته دا اشاره کول چي اوس نور څوک ناست دي کله چي سره یوائي سو بیا به دغه راز درته ووایم، دغه وخت د ده د خاله زوی بیا ورته وویل ستا لکه چي هیر سو جان اخښي (انور خان اکا) غوښتي !

محبت خان هم د چایو ګلاس پر مځکه کښیښاوه او یوسف ته یې هم وکتل تر څو دی هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ویلو وروسته یې د کلیوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کي دوه د چایو ډک ګیلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځیده، پلار یې منت پر وکړ: پښنو ته ګوره ستا فکر چیري دی چي ګیلاسونه یو په بل پسي چپه کوې.

رینښتیا هم د ده فکر د برابي ماښام په لیدلي خوب کي ؤ، وروسته دواړه یوې خوا ته کښیناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلی ؤ ډیر خدمتي هلک دي بې له ځنډه د میلمنو چپه سوي ګیلاسونه بیرته د چایو ورډک کړه، په راغلو کلیوالو کي د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلی ؤ، که له یوې خوا پخوانی سړی ؤ ساده مجلس یې کاوه د بلې خوا یې د سترګو دید هم داسې کم ؤ چي هسي به یې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسي یوې خوا ته ونیوی او انور خان اکا ته یې پخپل ساده انداز داسي وویل: ښه نو دا هلکوان یې دواړه بندیان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسې حال کي وکړه چي لاس یې نورو خلکو ته نیولی ؤ، انور خان اکا ورته وویل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نیولی دی دوی لږ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وویل: کاکا زه خو سم ځوک نسم لیدلای ما چي ویل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وویل دواړه نه وو بندیان دغه یو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وویل: ولي اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وویل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخښي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وویل: توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چي ویل دواړه بندیان وو، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

یو بل کلیوال چي د چایو ګیلاس یې په لاس کي ؤ او د خبرو کولو وار ته یې کتل داسي محبت خان ته وویل: ځو شپې دي هلته تیرې کړي ؟ محبت خان اوس هم د برابي په خوب کي غرق ؤ هسي ناپامه یې داسي ځواب ورکړی: زما په خیال یوه شپه وه داسي ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک یې هم داسي ناولده (نابلده) ؤ مانه پیژندل یو تاج ګل لالا هم پکښي ؤ.

«محبت خان چي مجلس داسې سرچپه شروع کړی یوسف خان یې لاس په لاس کښیکښی تر ځو یوځه په هوش کي سي، ناست خلک هم حیران سوه چي دا خو موږ د ډیرو شپو د بندي کیدو اوریدلي وو او دی وایي یوه شپه وه، او بیاتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خوهره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هیڅ سر نه سره خوري، نادر ماما یې هم داسي هیښ کړ چي دا تاج ګل خو به تازه چا نه یې بندي کړی، دا هلک څنګه پرته (چپه) ږغیږي، خو دا هر څه حیرانتیا د یوسف خان په خبرو سره یو څه کمه سوه هغه وویل:

برابي د ده یو څه لکه چي تبه وه مانښام هم د خوبه چپه چپه ږغیدی بس هغه د تبې اثر دی، دی چي وایي نن دې پر کور ځوومه شپه ده داسي پوښتنه چا راځخه وکړه، یو څه مریض(ناروغه) دی.

انورخان اکا هم بې له دې چي خبره دې نوره ځنډ پیدا کړي د محبت خان ماما شاولي ته یې وویل: شاولي اخښي ! نن خو ما ستا لپاره یو کار په نیت کي ؤ خو اوس لکه چي دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وویل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کي یو حلال کړي نور کار به یې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پریږدي، ته به دې خوریي (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته ورولې نور که د کور څه ترخه یا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلي چي مانښام به دکلي خلک زموږ کره میلمانه وي، شاولي ماما چي خبره شروع کول یوار یې خوریي (محبت) او بیا یې د چا یو ګیلاس ته وکتل او دا سي وویل: سمه ده اخښي ! بس دغه نیم ګیلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسې پوښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دې واده کړی دی که نه ؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه مې دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسې وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کني تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکې هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤ که دغسې دکوره ورک سو خو چې زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوي، نو که زما منې دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کې لا نسې درد،« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلې سپین ږیرتیا، ساده ګې اوهیرې له کبله نسې پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یوڅه ومسل (د نرمې خندا شکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په څنګ وواهه چې نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د ښبې مینځ وویشت.

مخکې تر دې چې بله خبره دې څوک وکړي شاولي ماما یوسف ته اشاره وکړه چې محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسې ولاړل، پدغه حال کې انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مې داسې ښې چای نه وې کړې نه مې دغسې خوند پر اخستی ؤ، یوڅه موده مخکې د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبې هم دغسې خوندوري وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځوانې دې برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت ورباندې تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چې کوټې ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چې په ځواب کې انور خان اکا دوی ته خیر یوسې او دکور ودانې کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یوار به یې د برایې د اورلګیدو پر پیښه خبرې روانې وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتي وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبرې وکړې وایمه شاباس!

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلې وینا په رڼا کې داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیري دغسې ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کورورانوزي دا څه حال دی چې نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کليوالو دبې اتفاقي له لاسه دي چي يو وايي زه بې څه کوم او هغه بل وايي زما يې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کليوالو د قناعت سر ښوراوه، چي ريښتيا هم موږ ملامت يو، چي يو د بل خبرې ته مو غوږ نه نيوه د هر چا پر خپل سر زور ؤ نن يې نو انجام دا سو چي کله د انورخان باغ څوک ځيني لاندې (قبضه) کوي او کله يې لنګه غوا غلا کيږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حويلي په يوه څنډه کي حلال کړی نور کار يې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کي محبت خان هم دې ته تيار نه ؤ چي ډاکټر ته ولاړ سي مګر يوسف خان چي مجبوره کړی بيا يې نو انکار نسو کولای، يوسف دا هم په پټه ورته وويل چي که دې د مکتب (سکول) خيال وي چي زه به هلته ولاړ سم څوک يا څوک (غوټۍ) به ووينم دا خيال دې د فکره وباسه ولي چي نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزير دفاع (ګوډ سپی) لانه معلوميږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بيابل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ويلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکټر ته سره رهي سوه، په اول سر کي لا د شاولي ماما دا خيال ؤ چي کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل يې چي دغه د دوی دکلي ډاکټر ته يې ورولي يا يې هغه بل ډاکټر فدا چي اوس په ډاکټر پيدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه يوسف ورته وويل:

شاولي ماما ته عجيبه سړی يې ! ولې هير دې سو هغه تيمور اکا چي ويل چي هغه د بازار يا د ښار پوه ډاکټران وايي چي تاسې کليوال د هر چا څخه دوا اخلئ او هغه ډاکټران بولئ نو ځکه مو علاج نه کيږي، دا يې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکټر خو تر وخت تيرې دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حيوانانو ته کله کله يو رنګه ستني(اينجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکين در ښه يم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکټر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چي لونګ مسکين هغه ګړی مړ سو او تيمور اکا ورته وويل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د يوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکټر وويل دا ستني ډيرې پخوانۍ دي اوس نه پيدا کيږي، شاولي ماما وويل ولې پخواني شيان تر دا نورو ښه نه دي ؟

يوسف پر وخندل: ياره شاولي ماما څه درته ووايم نو ر يا ځيني شيان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بيا نو دوا او درمل دا خو چي تر وخت تېر سي بيا دګټې پر ځای زيان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو يې داسي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه ! تاسي چي سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کي لا نه ؤ درد، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته ور اخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکي ښار ته تللی وم یو سړی مي ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې ؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مي وکښلې، بیا چي یوائي سولم دونه (دومره) مي پر وخندل چي توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګې دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لارې (هغه دوې لارې چي سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو، د هغه بل کلي څخه د راتلونکي موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ور نژدې کړي، موټر هم ډیر لري نه ؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کي هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چي دغه د انسانانود ډاکټر او دواځای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو ،هو ،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسې غټ ځای وي لکه یو غټ سرای شاوخوا یې نورې کوټې وي په هغه کي د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایې، هغه د انسانانو دواخانې ته یې نه ورولي، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چي ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې ورولي سړیه څنګه به یې په دا ځینو کي ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهندارو وي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چي د غوا طبیبان بیا په بل سرای کې(هغه روغتون کې) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایې په خوب او پاچهي کې به یې چورت بند ؤ ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لړ وخت کې هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چي چیرې ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر وان وویل: تاسې خو ټول سم معلومیږی نو د لیونیانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما یې داسې ځواب وکړی وروره موږ هم ولا که یو سم یو مګر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))وررولو سم ندی کله کله بې ځایه ږغیږي، دلته یوسف خان موټر وان ته وویل: د صحرا خلک یې د لیونیانو ډاکټر بولي د بازار خلک یې نفسیات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټر وان اوس په یوه کوڅه باندې موټر وګرزاوه یوسف ورته وویل: وروره موږ دلته کښته کیږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټر وان هم موټر د لاري و یوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټر وان سره یې حساب خلاص کړی، اوس د یوسف په لارښونه دوی د یوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان یا دواخانه ووینې، وایې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به یې وررولو خو

(اووم څپرکی:اسان ولی لیوني سي؟)

یوسف به یې خبره ورپرې کړه یا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده یا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته، ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حیران حیران ګوري یوار دوه خو لا یوسف ته داسې هم وویل: هلکه په دا جیبو به پام کوو وایې دلته په بازار کې دغه د جیبو غله (کیسه بر) هم ډیر وي داسې نه چې یو شی را څخه غلا کړي، دوی یو څه مزل کړی دی یوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام یې سو محبت خان لکه سایه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودریدی تر شا یې وکتل د محبت خان څخه یې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بیده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بیل سو اخیر پر شا راوګرزیدل داسې یو کج ګر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بیا د ټانګې د خاوند سره وږغیږي، یوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا یې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسیدل خبرې اوس اورې داسې معلومیده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

یوسف ورته وویل: ماما موږ تر هغه ځایه ورسیدو چې وموکتل ته نه وې خو ږغ به دې کاوه، بیا موږ په څه شي پسې راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه آس چې مې ولیدی داسې مې خوښ سو چې څه درته ووایم هغه دچا خبره وایم هر څه یې راسره هیر کړه بیخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سړیه که دې ځیني رانیوی دا یې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړي آس خو به ورته برابر کړې، یوسف حیران ؤ په خندا یې ورته وویل: دا خو په نغدو پیسو دی نو ته دونه (دومره) پیسې لرې یا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډیرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی را ته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچې ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دا یې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې!

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاړه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډیر خښم ورته وویل: ځه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: ځه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وړی، ولې مې په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دې که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده »آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه توربدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایي وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایي شاولي ماماپري یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه درباندې خرڅوي نو په زور خو به یې نه ځیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: وړور خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلي پچې ګراني دي، ولې خلک یې پر اور ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه ووایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبري لا نوري نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسي عصباني سو، تا چې ویل پېر انانو ونیوی داسي بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو، صحرائي سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسي ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کي لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو سرونه په وینو رنګ ؤ ، مګر ټانګې والا تر شاولي ماما ډیر خوږ ؤ یوار د ټانګې سه را ایله سو بیا چې آس تور واخیست بیا یې تر یوه ځایه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوې، دلته دغه ټانګې والا هم اکثره وخت ټانګه یوا ځې یا جلا درول تر څو یو سپاري ځانله پیدا کړي بل داسې خوشک ؤ چې د هغه نورو ټانګو والو سره یې هیڅ ګذازه نه کیدل، خو دا چې آس یې تور واخیست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه یې د ده په خلاصېدو کې ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل یو یې یوې خواته کش کړی او بل یې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګې والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډیر سدوبد(یوڅه بې حاله) دی.

یوار یوار لا په بې سدتیا کې دا هم وواییې ایله مې کړی زه آس په پچو نه خرڅوم، پر راګرزېدلي خلک یو یو پر وخاندي چې دا څه وایي، کله چې د خوشکیار اکا آس لیونتوب شروع کړی نو سمدستي د سړک پر آ بله غاړه د دوو بګیو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه یې هم په وینو ولړل ولې چې دی ډیر قوي یا زورور ؤ ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چې نه تر تېرېدی کله چې دغه آس پر هغه نورو اسانو یو ناڅاپه حمله وکړه هغه یې د ځان په څیر(رنګه) لیوني کړه اوس نو دري سره اسان د ورپورې تړلو بګیو سره د بازار پر یوه سړک ولاړ سي او پر دا بل سړک را وګرزي هیڅ شی یې مخه نسي راګرزولای تژدي وو چې څوکسان دې وداړي، خو هسې به ورځیني خلاص سوه ، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسې تړل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولې چې د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده یو قیامت جوړ دی میړه هغه دی چې ځان له مخه وباسي ځینو کسانو په ځانو پسې د دوکانو دروازې راوتړلې ځیني بیالوړو ځایو یا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځایه بازار ته ګوري ، چې لیوني اسان د ټانګو سره داسې ورکې ځغلي ته چې وایې د شاخیز(پریټ) ورځ ده یا د دوی سه ماسیوا بل څوک نسته یا لکه دا بازار چې د دوی دپلار وي.

له هرې خوا چې به د بازار په سړکانو راغلل داسې بې دسړک دغاړې دوکانداري سره کډې وډې کړې تا چې ویل سیلاب راغلی په پلیو ، شنو ، نخودو اونورو شیانو خو داسې بازار لړلی ؤ لکه باران چې سوی وي ، د پیازو او پټاټو پر ریړیو چې به ور برابر سول ریړی به یې داسې یو په بل کې سره وجنګولې لکه د تورې ګاډۍ (ریل ګاډي) ډبې چې سره وجنګیږي ، پیاز او پټاټې به هره خوا په ګیلیدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شاید په زړه کې دا درد ؤ چې دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو یا غمچینو وهي کیزې مو په زور داسې کشوي چې زموږ د ژبې اوخولې هیڅ خیال نه ساتي چې دا به هم خوږیږي ، دوی یوا ځې پدې ښه پوهیږي چې ډیرې پیسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهیږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړیا هیڅ احساس نه کیږي، موږ خو پخوا د یوه انسان د سپرتیا لپاره وو او موږ به یې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چې دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بیزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهېش وو که یوه ورځ مورږ ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او د بازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کیږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډو دوکانداریو او د پیازو او پټاټو ریړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات ځیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلیږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کیږي او داسې انقلاب به جوړیږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسي ننداره کوله.

د ډیرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلي ول ، هغه پیاز او پټاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او ځینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته ځیني خلک چې په بازار کې ډیر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډیره هوښیاري سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکې بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې ورباندې برابرې کړې وې د دوی هم ورباندې ټکان سوه ځیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کاري کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې داري وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوې تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولي !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پټاټې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډېره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، څوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مګر بګی یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانو خو دا هوښیاري وکړه چې د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د درېیمې بګۍ یا آس خاوند چې خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چې خبره پر شخړه واوښته او د پیښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه کړي چې دروازه یې داسې نیم کښه خلاصه وه دا وهم تر ډېره نه کیدی چې دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په رښکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چې لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: ځه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرخوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې... یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چې پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چې د یوه آس خاوند دغه نفر هم دي ، کله چې اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چې یو خو دی پر دغه حال دي او د بلې خوا هغه دي آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکټره پورې ورساوه مګر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چې خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چې دوی بیرېدل چې حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پټاټې پر سړک پاشلې پرتې دي د اسانو وینو هم لومرداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وې هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چې تنخواوې کمې دي که څه پیښه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چې راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډېرې خبرې وسوې چې دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چې په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولي یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چې پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چې اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به یو څه غوښې ځیني وخوري نو به صبا ته یو څه سپک سوي وي بیا به نو زموږ یا د حکومت وس هم په ورسیږي چي دغه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسیږي او یا د هر چا سم وس نه په رسیږي نو سپي خو د چا په یاد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو یې دا ده چي زموږ په بازار کې خو امنیت د شپې یاد ورځې هم نه یې او هره شپه یو دوکان د غلو له خو ا مات سوی وي ، چوکیداران خواران یې هم په چم نه پو هیږي خو نن شپه به د چوکیدارانولا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه وړو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي ځوک به د دوی له ببرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنیت کې تېره سي.

دغه وړاندیز(تجویز) چي چا وړاندې کاوه ولاړو خلکو ډیر په غور اوریدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ یې ګتور ؤ ، چا یې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځیني خلک خو په زړه کې ډیر خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره یوه اسانه په زړه پورې لاره پیدا سوه یوه نفر ته خو د دې خبرې معقولیت یا ربښتینوالی بیخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رایې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پیدا کړی نو یې داسې وویل: هو دا ډیره ښه دفکر خبره یا تجویز دی ولې چي شاوخوا د سپیو غپا خو اوري چي وار په وار په ډیریږي او څو د بازار سپي خو پر موږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزیدلو خلکو چي ورپام سو ریښتیا هم داسې حالت ؤ ، ډیرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک یوې خواته سوه بیا به نو په هر آس کي شل سپي سپاره وي ، بیا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپیو رویه بدله وه هر چا ته به یې په خښم کتل دوی به هم شاید دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فایدې مجلس پرېږدی سهار چي تاسې راځی ګوره چي څرمنې به یې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلومیده چي را روانه شپه به واک او اختیار د دوی په لاس کې وي.

د ورځې په نیمایي کې چي کله حالات خرابیدل او اصلي وجه (لامل) یې د شاولي ماما او بګیوان خوشکیار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بیل کړه ، خوشکیار اکا یې یوې خواته کش کړی او شاولي ماما یې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته یې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وینو ولاړه او اسان هم لیوني سوه یا ځان کاړه دغه دې فایده ده ، بس ده هم د یوسف په خوله وکړه ځانونه یې له بازاره وایستل ولې چي حالات د دې نه وو چي یا دې محبت خان ډاکټر ته ورولي (چي بازار ته د را تلو اصلي کار یې همدغه ؤ) یا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تیرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره لیرې کېدل د شاولي ماما د سر دسربېرنو زخمو وینې دوی د جیب په دسمال پاکې کړې اویوڅه نسوارېي هم پرواچول، یوسف ورته وویل هسې هم د ډاکټر پیدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره یو چي یوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر څو پر دا خوږو ځايو يو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وويل: هسې به يو څه ايرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي يوسف ورته وايي شا ولي ماما اوس هم ښه خلاص سوې ، که حکومت يا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به يې در څخه اخستی وای هغه بګيوان خو دې بيخي بې سده کړی خدای(ج) دې يې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو يو څه پوه سوی ؤ چې تاوان خو ما پيښ کړي مګر بيا به هم يو څه خبنم ورغلی او داسې به يې وويل دا دبازار خلک بيخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کيږي وايم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته ورغيدی ، يوسف وويل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلې خو موږ ملامت يو ، موږ خو محبت ډاکټر ته بيوی ته په دا مينځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بيا نو تا آس په پچو را نيوی د بازار خلکو کله شيان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چې د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،يوسف وويل دغه دي ټکان خو دې واوريدل دا لکه چې بيا بله پيښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخيستی اوداسي وويل: دا لکه چې هغه د دوکانو پر سر ختلو پوليسو پر هغه ليونيو اسانو ټکان وکړه يا به يې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وويل نه پوهيږم چې څه شی به وي خو زما هغه آس ډير خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی يې وای !

يوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی يې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چې يوسف خان ورته وويل دغه دي د ډاکټر پيدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسيدو دلته به ستا په زخمو يو څه دوا درواچوي دا لړ لړ وينه به يې هم بنده سي او دمحبت خان لپاره به هم هسې يو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بيا انور خان اکا ونه وايي چې محبت مو ولې ډاکټر ته نه دی ور وستلي ، شاولي ماما خو لا اول ويل هسې به يو ټوکر وسوځو د هغه ايرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لږ وه کني بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چې يوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، يوسف لا داهم ورته وويل داسې نه چې دا کيسه و دواخانې والا ته وکړې يا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمنې خبرې) ونکړې چې پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسيدو دوی سلام وواېه او د تختو پر چوکيو کښيناستل ، ډاکټر پيدا نه ؤ پر ځای، ګوره چې دکوم بل ناروغ کتنې ته يا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد يې پر ځای ؤ ، هغه هم ښه ؤ ليک لوست يې نه ؤ زده نه يې د ګوليو او بوتلانو نويشتې ويلای سوي ، خو د رنګو يا نښانو څخه نژدې ټولې دواوې پيژندلې، ښه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد يو کليوال ډاکټر يا دواخانې والا ځيني جوړيدای سو ، د ډاکټر پيدا هم ښه لاس په خلاص ؤ ، ښه ډير کارونه يې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم ښه خوشحاله سو چې دا دي څو ګيراکان خو درته راغله ، هم به دې سودا پر وسي هم به يو څه تجربه پر وکړې ، دا يو خو داسي معلوميږي لکه جنګ چې کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول يې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځايو يو څه ژړه دوا ورواچول او ژر ژر يې يوه داسې غټه جوشي ګولۍ د يوه دبلي څه را وايستل او يوه ګيلاس اوبو ته يې ور واچول ، چې خوند او بوی يې پر شاولي ماما ښه ولګيدی ، او هغه نورو دوو ته يې د خپلې تجربې او اخلاص له رويه چې ده يو څه ستړي هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چایو له ترموزه یوه یوه پیاله شنې چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رویې ډېر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلې وو د شنو چایو بوی لا نه ؤ کتلی ، اوبیا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دې دواخانې والا نه یواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره یې هم یو څه ورکړه ، د ډاکټر پیدا شاګرد که تعلیم نه ؤ کړی خو ښه تجربه ناکه ماغزه یې په سر کې وو ، دواوې یې د خپلو رنګو او نښانو څخه پېژندلې ، دی که څه هم د ډاکټري تر ځایه نه ؤ رسیدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر دمحبت خان لاس هم وکاتی دوا ړو ته یې جلا جلا کڅوړې (کڅوڼې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو نښانونه یا لیکې یې ښې په ترتیب سره باندې وکښلې ، دا یې لاهم ورته وویل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وویل: قربان دې سم وایم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ایماني شیان یا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندې مې وپېژندلې چې ښه انسان به یې ، وایم که زه خلاص وای یا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا یو څه ډاکټري درڅخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا یوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نه ؤ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وویل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که یه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ویل که د یو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډېر خوند ورکاوه په ډېر ښه انداز یې ورته وویل : یه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته یواځې دواوې خرڅیږي.

شاولي ماما خبره زیاته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ د کلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي یو د کټوې دارو یې نه دې سم نور یې هر څه ښه په بیعه دي ، آ ښه دارو (دکټوي دارو) به هم نلرې خدای سته نن د انورخان اخښې په کور کې میلمانه دي ، له ما څخه یې را غوښتي وو ، اوس مې دا دي په یاد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب یوسف ورکړی ، یا ماما دلته دارو هم نه خرڅیږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پیښې پوښتنه ځیني کول خو شاولي ماما سم حال نه وایه خبره به یې سره وژو ول.

هسې به یې دومره وویل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پیښې پل ووهي ، یو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبیعت ورسره وغوړیدی ، شاولي ماما یوار په ډاکټر صاحب ورته وایي بیا یې پام نه یې په دوکاندار ورته ووایي ، شاید دا به یې د نسوارو د نه کیدو یا دساده ګي وجه وه ، اخیر یې د دوا پیسې ورکړې او په ښو خبرو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه سترپیا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وایي یاره یوسف جانه دغه ډاکټر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکټران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکټران بیخي نه خوښوي چې دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دې خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل: یو خو تا موږ د بازار په ډاکټرانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولي چې د بازار ډاکټر ته به ولاړ سو هلته چې دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکټر ته اړ سوو .

یوسف وویل: هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکټرانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چې دغه دواخانې والا پوه دی ؟.

شاولي ماما وویل: یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړي هغه د چایو دیګ ؤ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه دخانانو په کوروکې چې هم وي.

یوسف وویل: ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو ثوک نسي ډاکټر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چې پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی: ته یې نو نه مني ما ته یې بله تجربه هم رامعلومه سوه ، کله چې مورکۍ مسکینه لالک ډاکټر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړي وی ما به هم کله کله د دې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ؤ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چې موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکټر چې راپوه سوی وي چې دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل: تا ته خو ډاکټر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ؤ زده، ولې چې دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چې کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکټران بوله زه به دغه ښه ډاکټر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ؤ ، محبت خان هم نه غوښتل چې د ماما او انډیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائي په قضا سوي مجلس کې بند ؤ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چې دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چې دا به هلته غوټۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چې دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چې هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدي خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کيدل ، دلته شاولي ماما ، يوسف اومحبت خان هم خپل کلي ته راورسيدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسيدو د دوی د مينې قاصد جانو هم حاضر ؤ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی يوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې ليکلی ليک جانوته ورکړی نور يې هم يو څه ورته وويل ، جانو هم د غوټۍ په اشاره درې ځلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړی ؤ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټۍ پورې تللي وو خو دا اخيري ځل دی هم خپل مراد ته ورسيدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده ليک او په ډاډه زړه د غوټۍ خوا ته روان سو .

(دلته دداستان)

(يادونه)

په پښتنو کې کشران د احترام له وجهي مشرانو ته په کاکا يا ماما وايې نو ځکه يوسف شاولي ته هم به ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم څپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه وریپورته، دوی به همیشه یا تر ډېره حده د بل کلتور ناولده(نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبري مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسي ځوانانو یانورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کي یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کي کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کي ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کي دوه نور ناولونه ((وچه لښته))او((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کې و پښتو ته د درېیم ناول لیکوال جوړېدای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم څه را اخستل سوي که نه؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه بڼه پېښې سوي دي یا پېښېدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کي وجود لري، یعني د پېښېدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کې به یوه مختصره غوندې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غوندې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کې به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم داسي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کي دا هرڅه پېښېږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړېدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندۍ کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کي د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد ليکل سوی ؤ دغه ښاغلي داسي راته وويل: ستا دغه ناول ((ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟))

په حقانيه کتاب خانه کي مي وکاتی، يو ځای ته چي راورسيدم ومې ژړل او کتاب مي مخ ته ونيوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهيږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله بېلګه: په بوغره روډ کې زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسايه طالب استاذ کيسه سميع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري ليکنې هم لري، دوې غرمې ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به يې پورته کتاب يا ناول کاته او نوره ورځ به يې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښين يې ما ته داسي وويل: کتاب مې خلاص کړ او د دغه ناول په اخيري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګين پر کيسه مې ډير وژړل، او ډير يې متأثيره کړم.

زما د يو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کيسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځينو له خبرو زه خبرسوی يم: محمد طاهر ، ابدالي، چي ډير ښه ليکوال او اديب دی، ده يوه ورځ د ده د کوټې مخ ته داسي راته وويل: پر دغه ځای يو تعليم يافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کيسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حيرت، چي ډير ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وويل: ستا دکتاب دغه کيسه (چي په ژوند ميراث سول) مي زموږ د نيکه دکورنۍ يوې پاته سوې ستې (بکرې) ميرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختياره زما خبره داسي پريکول: وې دا خو زما د ژوند کيسه ده دغه سړی زما په کيسه چا خبر کړی...؟ د حيرت صاحب دغه راته کړې خبري بيا نومړي و ځينو اخبارواو مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کيسو په اړه هم نورې خبري ورکي وې.

(اخري سلګۍ يې دي) پدې لنډه کيسه کي فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکي موټر راګرزوي، حبيب الله ،بلال، چي ښه ليکوال او شاعر دی، نومړي د پورته کيسې په اړه راته داسي وويل: دغه کيسه زموږ په کلي کې پيښه سوه او فتح نومي چا يو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی يې پلار نه بلکه اکا ؤ .د پيښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم اديب او هم د يوې مدرسي مشر دی داسي راته وويل: موږ په مدرسه کي شاګردانو ته د وقفي په دوران کي ستا د کتاب يوه برخه اوروو.

ډاکټر او پروفيسر نصيب الله ،سيماب، چي ښه شاعر او ليکوال دی د يوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ايچ، ډي يې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د يو سمينار لپاره راغلی ؤ او زما دويم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټليفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځيني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې ووایه؟ نومو ړي داسي راته وویل: کله چي په چمن کې په ویګن کې کښیناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانیه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وویل: د چاپو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چای کوم خو کله چي مي یو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټوله خلاص کړی ؤ او چای خو مي بیخي هېر ي وې، د نوموړي د خبرو د خلاصیدو وروسته دلته یو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد ویپژندی خپله کیسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوریدلي ؤ کور ته مي یوړی ماپښین مي بالښت ته څنګ وواهی او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلو کي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتی خو اخیر مي اوږو درد شروع کړی ولې چي زه د ځایه نه وم ښوریدلی نو ځکه مي اوږو درد شروع کړی.

یو بل ملګری چي هم رحمت الله نومیږي راته داسي وویل: زما سره ستا یو ناول ؤ کوم ملګری مي په دوبۍ کې اوسیدی هغه راڅخه وغوښت او ور و مي لیږی.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد، راته داسي وویل: چین ته مې ستا دغه ناول راسره یوړی د چین کوم ښار ته چي تلم د الوتکي په (۸) ساعته سفر کي مي ډیره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډیر ساعت مې پر تېر سو. حاجي عبدالعزیز ، کمین، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نوموړي سره زما شناخت نه ؤ خو د ده د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نوموړي تجارتي دفتر ته یوه ورځ ورغلم په ډیره مینه یې له بازاره یو خاص رنګه شیر یخ راوغوښتی، کله چي زما او د نوموړي لومړی مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوی یو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزی، ما باله هغه ته یې زه او زما کتاب داسي معریفي کړلو: دا هغه څوک دی کله چي ما په تېره روژه کي مازدیګر مهال یو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه یوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (لیکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزیز به زما کتابونه دوبۍ او او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه لیکوال، ادیب او محقیق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفیقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پانو څخه د خپل ناول یوه برخه واورول، نوموړي داسي راته وویل: رحمت صاحب نه پوهیږم چي ته دا ناول په چمن کي لیکی او که په نیویارک کي، او کله چي بیا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نوموړي د تلویژن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروډیسر ښاغلي ایوب ،،بابي،، ډیره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندی لیدلی، یوه ورځ په یې ټیلیفون داسي راته وویل: نن پر ټلویزن **tv** موږ ستا پر یو کتاب بحث کوو، ما ورته وویل دا ستاسي حسن نظر دی، خو نوموړي داسي راته وویل: نه دا ستا حق دی تا خواري کښلي ده. له دوؤ ریډیو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پایه پوري درې واري نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ټرون چي يو ادبي تنظيم دی مشر يې دا وخت عادل ،اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظيم يوه ادبي جرګه ګڼي هم لري او د جرګي غړي حاجي اخترمحمد (ميراني) محمدنبي (اميد) او زه رحمت الله (رحمت) يو، دغه تنظيم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نيټه يو سمينار اينبی ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهر) د متلو کتاب د ښاغلي شيربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنير محمد نبي (اميد) پر ليکلې وه.

د احمدشا ابدالي کلتوري ټولنې لخوا د پنځو کتابو سمينار پدې نيټه26اګست2007 وسو، او په هغه پنځو کتابو کي يو زما کتاب ؤ (درحمت ډالۍ)دلنډو کيسو ټولګه، چي مقاله وربانديې د پښين د سيمې ښه شاعر ګل خان (حيرت) ليکلي وه.

د مورچل د ويب سايټ د ملګري ښاغلي محمد نعيم (افغان) او انصاري صاحب يې هم کوروداڼ چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سريزي او د چاپ خبر هم په خپل ويب سايټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترين) او د عبدالنافع (غيور) چي زما پر ناولو يې پوره مضمون ليکلی ؤ کوروداڼ، د سعيد (کرد) د ميني پوروړی يم.

له ښايسته کندهار څخه په استازيتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي ليدلي قدرت الله، او خليل احمد يادوم چي زما يو ناول به يې په يوه دوې ورځي کي لوستی ؤ او بيا به ما ته ټليفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپيږي، او د محمد ابراهيم (سپيځلي) او محمد فيضي د ادبي خدمتو هم ستاينه کوم، يوه ملګري د جلال اباد څخه ټليفون را ته وکړی چي دووهم ناول يې لوستی ؤ او د دريم ناول پوښتنه يې کول خپله هم ليکوال ؤ نوم يې راته لعل ګل ياد کړی.

تر دې ځايه چي مي کومي ببلګې وړاندې کړې د هغو پيغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسيدلي وو.

يوه بله خبره بايد ياده کړم زموږ د پښتو ادب د يوه ډير ښه ليکوال او اديب د خولې خبره ده، چي په موږ کي ښه ليکوال هغه دی چي کتاب يې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ويلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سيمه کي يو شاعر چي لا ډير کشر دی او تر دې وخته کوم تصنيف هم نلري وکتاب يا ادب ته له ځانه معيار ټاکي نو ځکه که دی يا ده غوندي نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندې کړل.

زه د پښتو ادبي ټولني چمن د ټولو ملګرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو يا نورو ادب زوقه ملګرو چي زما کتابونه يې ولوستل يا يې مقالې وربانديې و ليکلې يا يې غونډې پر وکړلې يا يې نوم له ما څخه پاته سو، زه يې ډير کوروداني وايم، چي زه يې و دې ته وهڅولم چي يو په بل پسې د پنځو کتابو څښتن يا ليکوال سم.

څو پوښتنو ته بايد ځواب وايم: پوښتنه: تا بايد دغه څلور سره ناولونه يو ځای يا د يوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چي ما يو ناول چاپ کړی د هغه څخه به اوه يا اته مخه ليکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کيسه به ما پخپل فکر کي تياره بلله او ليکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان يا بل ناول نوم هم ليکلی ؤ، يا به مي له ځينو ريډيوګانو واوريدی چي هغوی به نشر کاوه نو زه به يې اړ کړم چي وروسته بل ناول هم بشپړ کړم چي داسي يو په بل پسي څلورو ناولو ته ورسيده، يعني پريوه ځاي دا ټوله نه وه بشپړه، تردې وخته د ناول يا دناولو د ليکلو يا چاپ کولو يو بل لامل يا وجه دا هم وه چي دا وخت پر اسلامي نړۍ او بيل خصوص پر پښتانه ټبر او پښتنه سيمه د يو ديرشو کلو څخه د يو سازش لاندې يو ناورين راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نيولي بيا تر دوه نيم سوه کسانو پوري د يو مسلط سوي جنګ له امله وژل کيږي چي ډير، يا ټوله يې پښتانه دي (هسي خو د ټول انسانيت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چي تر دې دې بلهِ اسانه د بيان لاره ورته پيدا کړم يا هغه څه چي زه په پوهيږم خپل ؤلس ته وړاندي کړم خو هغه دا دي د ناول په ښه ورسره شريکوم.

دا خبره هم بايد وکړم چي که ستاسو د طبيعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چي انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو، جملو، لهجې يا املاء غلطيو څخه به هم را تېرېږي، خو قصّدا د چا زړه زهيريدل نه غواړم، تاسي هم کولای شی چي خپل نظر راواستوی يا يې پر ټليفون راته وواياست !دغه مي په وس کي ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، اميد کوم چي د خير په دعا کې به مي نه هېروی د ټول اسلامي امت او ټول انسانيت لپاره سمه لار او ښه ژوند غواړم اوبس ،پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله،، رحمت،، چمن

(نهم څپرکی)

د ليکوال په اړه:

که مو وخت پيدا کړی دا ځو کرښې لا هم وګوری، نه پوهيږم چي له کومه ځايه يې را پيل کړم ګران او سخت کار ته راورسيدم، هغه د چا خبره تر ډيرو ګران کار دا دی چي ځوک پخپله د ځان تعروف يا پيژندنه کوي ،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې څلورو کتابو کي دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ يم چي دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مي د ځان په اړه يو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پيژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقيدې او پښتانه ټبر يو ځوک بس ګڼل، او تر دې زيات مي ضروري نه بلل، يو لامل يې دا هم ؤ چي زمونږ په سيمه او يا بل هر ځای کي لږ او ډير بې ځايه قومي تعصب سته او بې ځايه دا اور پو کل کيږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبري کوم تر څو د دې ليکنې لوستونکي په هنر تر خپله ځايه ورسوم، ځکه چي د ياد سوي اور لمبي لا د پښتانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کراري سوي، دا رنګه زمونږ د سيمې د هر وګړي په څير زما د پلار او نيکه د ژوند او مالداری سيمه د کوټي څخه تر کندهاره پوري وه او د نژدې ژوند کولو سيمه يې سپين بولدک او د ډيورين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښې دې خوا ته د چمن سیمه وه، پدغه دواړو ځایو کې د پښتنانه تېر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نیکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زموږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزی دي تفصیل څه داسي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګني :کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زموږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتنانه تېر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه بېلګه وړاندې کړه چي ما یې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهیږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخي ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتانه تېر ته د دغه ټولو سپیڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلی او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دي ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله ،تخلص ،رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.تېر پښتون زدکړي په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زموږ کلیوال ژوند ؤ د پیدا ایش نیټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخي ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړیدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابرید ای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انسټالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوتر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځیني کارونه هم کولای سم، خو لاربښونې ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډیر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک راباندې تېر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ،په ډیرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، دا ستاذ سبق، په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرایې ؤ او به به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف ووایی.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلی ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال ۲۰۰۰م کي وکړ.،، اوس چي سمیع الله او شمس الله غټې سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار ستېج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، څو نوري خبري به هم درسره شریکې کړم که دا نوري پاتې وګوری.

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کیښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا دکابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي راڅخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل او لومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت:محمد ظاهر (ابدالي) وکړ د کابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني) ،جنرل سکرټرمحمد نبي (امید) ،پانګوال سلطان محمد(قدردان)، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، سوګند عبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت د مجلس د سیدضیاءالدین اغا(لاجوري) وو، او د تجارتي څانګي مشر حاجي محمد علي اکا اروانښاد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد(عشیزي) هم ګډون درلودی.او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، ستېج سکرټري صدیق الله (خوشحال)، منظور احمد (کاظم)، عبدالعلي (سنګین)، سرانان والا، امیرمحمد (امیدوار)، احمد الله (همت)، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا)، راقم ،رحمت الله (رحمت)، محمد نبي (خادم)، سلطان محمد (قدردان)، محمد ظاهر (ابدالي)، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) دځرک پښار څخه اوږد نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه، سیدضیاءالدین اغا لاجوري) انجنیر محمدنبي (امید) ویناوال د مجلس صدر، مشر میلمه نعمت الله (دراني) .، ټولنې د یو کال په پوره کیدو سره یې ډیري غونډې او مشاعري وکړلې چې د یادوني وړ سمینار یې د دوو کتابو (ګلدره) شعري مجموعه لیکوال یې د پښین د سیمې ګل خان (حیرت) دی او (تاتمول) شعري مجموعه لیکوال یې د چمن د سیمې شفیق العالم (معذوریار) دي«اواوس په کوټه کي میشت دی» دغه سمینار یا مخکتنه پدې نیټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندې یوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندې یوه مقاله د ملا عبدالصمد (بیوس) وه، د هر کتاب مقاله لیکونکې ټول دغه ښاغلی وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (درانی) ،رحمت الله (رحمت)، شفیق العالم (معذوریار)، ډاکټر لیاقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حیرت)، خلیل (باور)، محمود (ایاز)، او ملا عبدالصمد (بیوس) پر هر کتاب څلور څلور مقالې واورول سوې، په راغلو مشرانو کي پروفیسر سیال (کاکړ) هم ښه وینا وکړه، ښاغلی نصیب الله (سیماب) او رحمت (نیازی) هم راغلي وو .مشر میلمه یې ډاکټر عبدالصمد (عشېزی) او سټیج سکرټر یې صدیق الله (خوشحال) ؤ ، ورپسې یوه خوندوره مشاعره وسوه، ځای ؤ دچمن د لوی ښونځي تالار، لوی روغتون ته مخامخ، ډاکټر (رفیقي) د حج په سفر تللې ؤ .

پدې نیټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړی کلیزه ولمانځل سوه د لوی ښونځي په تالار کي .

اوس غواړم چي د ټولنې د نورو ټاکنو ترتیب ولیکم .

دویم ځل ټاکنې د ټولنې په دفتر کي وسوې دټاکنو په ډله کي حسین پاچا، محمد داود او محمد قسیم (بریالی) وو نیټه۱۹۹۸/۱۰/۱۸ دغه کابینه وټاکل سوه د دویم وار لپاره بیا صدر نعمت الله (درانی)، جنرل سکرټر انجنیر محمدنبي (امید)، مرستیال صدر محمدنبي (خادم)، مرستیال سکرټر رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ ځای بیندار، سوګند ورکونکی روح الله (ساقیار)، وخت مازدیګر، یو بل کال لا نه ؤ پوره سوی چي د ۱۹۹۹ د اکتوبر په ۱۲ نیټه د ټولنې لومړی صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځوانۍ ولاړی روح دې ښاد وي، په بابایي هدیره مرده کاریز کي و خاورو ته وسپارل سو .

د ارواښاد یاد غونډه، خیرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوی ښونځي کي ترسره کړه .

په کامرس سرک باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م کي پرېښودل سو، بل ځل ټاکنې په ۴ نومبر ۲۰۰۰م د میراني صاحب په دوکان ټرنچ سرک کي ترسره سوې او دغه کابینه وټاکل سوه .صدر: ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي)، لومړی مرستیال حاجي اختر محمد (میراني)، دویم مرستیال حبیب الله (بلال) جنرل سیکرټري (راقم) رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار) .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولني د ریمه کلیزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نیټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېرېدو سره بیا په دغه نیټه**۲۰۰۲/۳/۲۵**م دغه کابینه وټاکل سوه.

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفیقي)، صدر محمد نبي (امید)، د صدر مرستیال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دویم مرستیال: نوراحمد (فطرت)، جنرل سکرتري:عادل سید جان چي اوس په عادل (اڅکزي) یادېږي، د سکرتري مرستیال: رحم الدین (رحماني)، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا).

پښتو ادبي ټولنې چمن په خپل ټول وخت کي اونیزي، میاشتنۍ، پسرلنۍ مشاعري او سمینارونه وکړل او د ځینو هغه لیکوالانو په ویاړ یې هم مشاعري وکړې ځوک چي چمن ته راغلل،د دغه کتابو مخکتني یې وکړلي، تاتمول، ګلدره، د صلیب په دایرو کي مات وزري زانې ژاړي، او پښتني انځور، زه به یې لږ یادونه وکړم.

۲۰۰۰/۵/۲۱م سمینار مخکتنه د پروفیسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزري زانې ژاړي) ځای د لوی ښونځي تالار، پدغه سمینار کي و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائیل) لیکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره.

۲۰۰۱/۵/۵م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په ویاړ ځای کتابتون، سټیج په وار سره دغه کسانو وکړ،

راقم،رحمت الله ،رحمت، ، حبیب الله (بلال) او انجنر محمدنبي (امید).پښتو ادبي ټولنې چمن خپل دفتر په اګست **2000**م کال کي پرېښاوه، تر دغه نیټې څو میاشتي مخکي دوه نور درانه میلمانه چمن ته راغلل،د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد(راز) صاحب ، د ده سفر پدې موخه ؤ چي څه موده وروسته یې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړېدو لپاره د ادیبانو سره ووینې کله چي موږ د ټولني په دفتر کي مازدیګر قضاء کښیناستلو نوموړي دغه وینا کوله او ما د وینا لیکل کول خو د بده مرغه اوس هغه لیکنه ماته په لاس رانغله چي ما د ده د بیان توري دلته راوړې وای یا نوري خبري.

او بل ګران میلمه ورسره جنرال عبدالصمد(مومند)ؤ چي د ده موخه بیا سفرنامه لیکل وو او دغه ښاغلي بیا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تیږې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه ۲۰۰۴م، او دغه د (رفیقي) صاحب سره میلمستیا او دملګرو سره لیدل یې پدغه سفرنامه کي یاد کړیدي، کله چي دغه میلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټلیفون د میلمنو د راتګ وویل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بینک ته مخامخ د ټولني دفتر ته وختلو، د دغه ښاغلو رازمحمد(راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفیقي) صاحب بل (میراني) صاحب چي لږ مخکي ما خبر ورکړی وو.

«او (رفیقي) صاحب وایې غلام سخي (نوریوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښیناستلو تر څه وینا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چي امامت یې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو یو څه مختصر کلام هم سره واوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پښین څخه د راغلو لیکوالانو عبدالباري (اسیر) او شامحمد (درویش) په ویاړ، وخت ماذیگر ځای کتابتون، ستېج سیکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف ،رفقي، عبدالباري اسیر، اوشامحمد درویش، ناستو وو تلاوت سید محمد شا ایشا نآغاوکړ دغه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، علی اکبرزخمی، ،راقم، رحمت الله ،رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غریب) لومړی وار، ایشان اغا، شیرباز(افغان)دلته لومړی وار، غلام سخي (نوریوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (میراني)، عبدالاحد (مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقیار)، شامحمد (درویش)، حاجي عبدالرؤف (رفیقي)، او عبدالباري (اسیر).

۲جون ۲۰۰۱م د پیښور څخه د راغلي شاعر او لیکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په ویاړ، ځای کتابتون ،ویاند

(راقم ،رحمت الله ،رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د څلورسوم تلین به مناسبت.

په۵می ۲۰۰۲د اروانباد نعمت الله (دراني) په یاد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسیم ترسره سوه.

۲۴/۳/۲۰۰۲د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر میلمه یې د ضلعي پخوانی چرمین حاجي فیض الله (نورزی) وو، د مشرتابه پر ځای ورسره د ټولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) کوربه صدر محمد نبي (امید) او بل میلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلی شریف الله ؤ، وروسته شفیق الله (معذوریار) هم د مشر تابه ځای ته راغلی، حاجي نصیر احمد (پاچاخان) نه ؤ راغلی که څه هم موږ د ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړي ؤ، ستېج د(راقم) رحمت الله ،رحمت پر غاړه ؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په ویاړکي د دغو ښاغلو میلمنو د کراچي څخه محمد طاهر (اپردی) د پیښور څخه حنیف (خلیل) او د کوټي څخه خلیل (باور) او علي کمیل (قذل باش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځای ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) او انجنیر محمد نبي (امید) ناست وو، د ویاندي چاري د راقم رحمت الله ،رحمت پر غاړه وې، ځای کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډیر کم وخت کي موږ برابره کړه.

او بیا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدین (رحماني) په ملګرتیا او تقریبا د ده په موټر کي د ویش (بیش) بازار ته بوتلل سوه او یاد سوي ملګري هلته د ویش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړي وه، چي د هغه ټول جریان تصویري البم زما مخ ته پروت دی، چي د مشاعري څخه نیولي بیا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دې چوپړ شاهیدي ورکوي .او بل لوري ته مي د ښاغلي حنیف (خلیل) هغه کتاب هم پروت دی (د سپین بولدک په لور) سفري راپور تاژ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنیف (خلیل) زموږ د مشاعري او ادبي چوپړ ذکر یوائي په اوو(۷) لیکو کي پر ۵۴ صفحه کړیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سره علاوه یوا ځي د(امید) ذکر کړی دي کاش چي ده زموږ د ټولنې د ځلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډېره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چي یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنۍ مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدې لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډېر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ،افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورغی د خپل کتاب به صفحه -**۵۹** **۵۸**کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکرپه اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورڅخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو ځکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي او نه پښتانه که دغه حال ؤ

.

داسي پیښې مي نو ډېري ولیدلې ځکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښې د لیکني یا څه کولو دود راڅخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوي ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورسټي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو ؟)هم ور واستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په**۷**می**۲۰۰۲**د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اڅکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي دکتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمې تکړه شاعر محمدنعیم (ازاد) وو ، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز) ، پروفیسر فیض محمد (شهزاد) ، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستېج د راقم الحروف پر غاړه ؤ، ځای کتابتون، شروع ماپښین تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي میلمانه د شپې پښین ته رخصت شول، دچمن د سیمې ځوان لیکوال یارمحمد (سیال) د ټولنې و سمینار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.او دښاغلی غلام سخی ،نوریوال،مقاله حیرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولنې چمن پخپل وار ډېري لاسته راوړني درلودې چي د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مینځ ته راغلی، چي د دغه خدمت په سرلارو کي اروا ښاد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبد الرؤف (رفیقي) د نورو ملګرو تر څنګ یادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولنې ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ښاغلي شفیع (کاکړ) مرسته په دغه کار کي د نه هېریدو ده چي په ډي، سي، او، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمینارو یا مشاعرو کي هم برخه اخیستل کور یې ودان.

د دې لپاره چي ځیني ملګري راځخه ګیله ونګړي چي زموږ نومان دې نه ؤ یاد کړي، د میاشتو کال او دوه کالو په تېریدو سره چي نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو.

رحم الدین (رحماني)هوتک قانع) عبد الرزاق (حقیار)، حبیب الله (بلال)،حبیب الله (تړی) عادل (اڅکزی)، نصرالله (وفا)،قاري روی محمد (مجاهد)، نعمت الله (پښتون)، عبد الهادي (شاکر)، سردارمحمد (مین)، غلام سخي (نوریوال)، یارمحمد (سیال)، ملا عبد الباري (مدني)، عبد الوهاب (ولي) او مطیع الله (شاهین) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰م یو بل مازدیګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه لیکوالانو محمدسرور (واصیل)، حسن (یار) او تاج محمد (تابع) په ویاړ تر سره سوه، ځای کتابتون، ستېج یا د ویاندوی چارې د، راقم، رحمت الله،رحمت ، پر غاړه وې، رفیقي صاحب د میلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اڅکزي) په لومړي وار د ټولنې پر ستېج خپل کلام او وینا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲م ټولنې اخیر ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سرک چمن

د ټولنې مسئول: -------------------- عبد الرؤف (رفیقي)

جنرل سکرټري: --------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستیال مسئول: ----------------------- عادل (اڅکزی)

مرستیال سکرټري: ---------------- روی محمد (مجاهد)

پریس سکرټري: ------------------------- نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی ګل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبې په تللو ستورو پسې دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ ګنج چمن، مازدیګر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمیدالرحمن(مومند) سپاهيFC، لومړی ځل یې زموږسره ګډون وکړ، د غونډې په پای کي رحم الدین (رحماني) راورسیدی، دمشاعري په پای کي پدې ښاغلو پسي دعا وسوه اروا ښاد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، ښتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندې دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دې ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملګرو (آمین) وړباندې کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سوې یده، خو ځیني میاشتنی یا څه غتې مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږي کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولنې زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملګرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا دډ یر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټری امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دې څوک د هغه نیټې څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولې چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه دري ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوګند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملګرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي (۵۰) پنځوس روپۍ میاشتانه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړۍ ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې دغړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلې پیسې ټولنې ته ورنکړې نو په بله میاشت کې به یې د دواړو میاشتو پیسې ادا کړې
.

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیړنۍ میاشتنیزه (چانده) ټولنې ته دغه غړو ورکړه.:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)،راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسې چانده یا میاشتنیزه پیسې ندي ورکړې چې هغه دې په کتاب کې نویشته وي یا دې نوموړي ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټول معلومات د ټولنې له هغه کتاب څخه کوم چې (۷۸) صفحې لري، اود تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته،دارواښاد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت).اود د غه کتاب له مخې چې د ټولنې درج غړي دي او دغړیتوب ورکړه(فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي.دټولنې دکتاب په ترتیب:

ددرج تاریخ	نوم	نمبر	ورکړي روپۍ
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	نعمت الله (درانی)	۱	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (امید)	۲	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	عبدالرؤوف (رفیقي)	۳	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (خادم)	۴	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدایوب (اڅکزي)	۵	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	صدیق الله (خوشحال)	۶	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمد شفیق	۷	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدرفیق	۸	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	احمدالله (همت)	۹	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۱	ډاکټرعبدالصمد	۱۰	۱۰۰۰
۲/۱۹۹۷/۱۲	سلطان محمد(قدردان)	۱۱	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۸	غلام داؤد	۱۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۱۲	محمدظاهر (ابدالي)	۲۲	۲۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۲	محمد یونس	۲۵	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۵	رحمت الله (رحمت)	۲۹	۱۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسد الله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبدالعلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمد نسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمد قسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبدالرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۷	عبدالرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۷	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړیتوب اخستی او ورسره یې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا ښاغلی حاجي محمد رفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي یې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي یې ډیره برخه نه اخستل. ډاکټر عبدالصمد چي نویشته دی دا ډاکټر عبدالصمد صاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا ښه لیکوال شفیق العالم (معذوریار) صاحب دی، «چي داوخت یې کلیات د چاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیدای سي چي بل هم پیدا سي یادغه ملګری خپل دغه تخلص واړوي ،

اسد الله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (ترین) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدې صفحه (۲۴) -نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ ،غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اخترمحمد (میراني) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي بیا په صفحه (۳۰) نمبر (۲۴۲) تاریخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص دا سي لیکلي دي (حاجي اختر محمد ،میراني، شل کتابونه)،دا نوموړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پیسو رانیولي او ټولنه ته یې ورکړه چي لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولني په ارشیف کي پراته دي.

باید یادونه وکړم چي د ټولني دغه کتاب او غړیتوب د اروانښاد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقیار) او زما په قلم نویشته لري، دا پورته (۲۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولني په کتاب کي نویشته دي، د ده تر مرګ وروسته یاد سوی کتاب د ټولني د نورو شیانو سره د عبدالرازق (حقیار) سره ؤ، او وروسته د ټولني د نورو شیانو سره ماته وسپارل سو.

تر دغه یادو سوو کسانو وروسته بیا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړیتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چي ټولني ته راتلل فکر کوم چي دا به نو اعزازي غړي وو، او یا مستقل خو غړیتوب به یې نه ؤ لیکل سوی، د ټولني په یاد سوي کتاب کي چي هر چا غړیتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پیسو سره دا الفاظ لیکلي دي (ممبرشیپ فیس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بیا (عطیه) لیکل کیده.

د پښتو ادبي ټولني چمن په مشاعرو یا سمینارو کي د مشر میلمه په حیث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصیراحمد پاچاخان: ----------- پخوانی صوبایي وزیر

حاجي جلال الدین خان: -پخوانی ،ناظم، تحصیل چمن ، حاجي نذرجان اکا:----- ----- پخوانی ناظم، تحصیل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):-----د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزیز):----------------د ضلعی (ډي،سي،او)

فیض الله خان (نورزی):------------ پخوانی چرمین د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ):------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ):---------د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی):-----د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:-------------------------قبائیلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پیپلزګوند سره اړوند قبائیلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کیدل پروفیسر عبدالرشید صاحب (رودي)، پروفیسر عبدالقادر صاحب، پروفیسر محمد طاهر (چوهدري)

په مینوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي میرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکټر حبیب (د وخت ډي،سي،او)، شفیع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دریځ ښه ترنوم وایه، ښاغلي هدایت الله، عبدالرشید، عبدالکریم، عزیزالله، ډاکټر رمضان اسحاق (معلومات د خپلو لیکنو او د ټولني له تاریخچي څخه).

ماچي ځیني مقالي لیکلي دي یاناچاپ کتابونه:

یو څو یې دغه دي

۱: پرکتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حیرت) سمینار ۱۹۹۸چمن

۲: پرکتاب طلب مذهب، مصنیف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمینار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پرکتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (میراني) دا مقاله په کتاب کي چاپیدل «مګر دغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ».

۴: پدې نیټه (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر یو لوی سمینار د (چمبر اف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک) کي د یاد سوي تنظیم چي هغه وخت یې صدر اروانباد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله لیکلي وه، پدغه ورځ یوه مقاله په انګریزي وویل سوه دویمه مقاله د عبدالرؤوف (رفیقي) وه په اردوکي، دریمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقیقي (مینټه) ؤ، و یاد سوي سمینار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جیټیس (ر) امیرالملک منګل صاحب او د صوبي وزیران: محمد علي (جوګیزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، میرمن بروچه او پنځه نور وزیران، د ټول پاکستان به برابر نور میلمانه او د چمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښین پر ۲:۳۰بجو دغه سمینار پای ته ورسیدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاوالدین (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله: پرکتاب (پښتني انځور) مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا.

۶: مقاله: پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله) مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټي، دا اته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورځخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورځخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یولسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډیره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیټه (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه درې کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابیني ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، دیادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړی په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړی ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابینې او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو.

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار.

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید)، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه.

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولني دویمه لویه مشاعره وه چي له ډېرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان)، او عزیز (میا) پر غړه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران: عمرګل (عسکر)، ډاکټر نصیب الله (سیماب)، ډاکټر لیاقت (تابان)، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر، مشاعري ته نه ؤ راغلی.

د دي مشاعري، ډي، وي، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه.

یو بل سمینار ۱۹ اپریل۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کي او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یې شیربهادر (اڅکزی)، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب: ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟ (ناول) لیکوال یې (راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي)، جعفرخان (ترین)، حاجي اختر محمد (میراني)، عصمت الله (زهیر)، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي.

صدر مجلس سیال (کاکړ)، کوربه محمد نبي (امید)، راقم رحمت الله (رحمت)، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو، وروسته یې خوندوره مشاعره وسوه، ماپښین ۳بجو پیل دماخستن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ.

د ټولني د دویم کال ټاکني د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندې وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه.

مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: شیربهادر (اڅکزی)، پانګوال: مطیع الله (شاهین)، او دغه کابینې ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو، د مشرتابه په مقام یې ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی، باید ووایم چي د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کي زه نه وم حاضر. «راقم»

او په دا نژدو شپو کي ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ـــ۱۹۷۴جنوري۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی، په یاد سوي سمینار کي خو نوري مقالي نه وي یواځي په لومړی برخه کي ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) لیکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمینار یا مشاعري مشر میلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه یې ماسټر امیر زمان (مشکور) ؤ .اوقاری نورمحمد (نوراني) هم پردریځ ورسره ناست وو ،د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښین څخه دغه ښاغلي: محمد نعیم (ازاد)، د حسنا مجلي مسئول عصمت الله (زهیر) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترین) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښین پیل د ماخستن تر ۹ بجو پوري دوام درلودی .

(احمد شاابدالي کتابتون) چې مشر او کابینه یې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقیار)، یارمحمد (سیال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، یادولای سم هم یې لوی غنډي او مشاعري وکړي.وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم یې دا سو (احمد شاابدالي کلتوري ټولنه) ، دغه وخت یې مشران او د کابینې غړي څکه زه برابر نسم لیکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه یم وربلل سوی، که څه هم ځینو سمینارو او ډیرو مشاعرو کې د غوښتني سره سم زه ورغلی یم، د پنځو کتابو د مخکتنې په سمینار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م یو زماکتاب« دلنډو کیسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په یاد سوو کتابو کې وو ، چې مقاله د پښین د سیمې ښه لیکوال ګل خان (حیرت) صاحب پر لیکلې وه، د دغه ټولني د ټاکنو خبربه ما په اخبار کې لیدی، یا به بل چا راته وویل، په کابینه اومشرانو کې یې دا ښاغلي یا دولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقیار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). یادي سوې ټولنې به ما ته یوا ځې د سمینار، یا مشاعري د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډیرو مشاعرو کې زه حاضر سوی یم ، پدغه غونډو کې چې زه ورغلی یم د صدارت یا د مشرانو ځای ته زه پدغه حیث وربلل یم مشرمیلمه، کوربه صدر، اعزازي میلمه. پدا نژدې شپو کې د امن تر نامه لاندې یوه مشاعره اینبې وه له کوټې، پښین، برښور، کندهار څخه هم لیکوالان ورته راغلي وواو زه هم ورکې حاضر وم د یادې سوې مشاعري نېټه داوه ۲۰۰۹/۱۱/۲۰م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــ دلنډو کیسو ټولګه، ۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ـــــ ناول، ۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ـــــــ ناول، ۲۰۰۷م

۴ـ ایامحبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ـ ناول، ۵مارچ ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَید ـــــــــــــــــ همدا ناول، ۲۰۱۰اپریل ۳ م څخه د چاپ انتظار کوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله، رحمت) چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډېر فعال تنظیم دی صوبائي مشر يې ښاغلی عبدالرحیم (کاکړ) او د کابیني نورغړی ښاغلي حضرت علي (اڅکزی)، الله داد (ترین)، تاج آغا، ابراهیم (کاسي)، صدیق (مسلم)، عبدالقیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کي ښاخونه سته. زه پخپله د دغه تنظیم لومړی دمال روډ (سړک) چمن یونټ صدر وټاکل سوم په کابینه کي راسره ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نومړی وروسته د ضلع (قلعه عبدالله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابیني ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کي عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کي دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړی صاحب جان بهادرخان. عبدالباري اسحاق...... پدغه دوران کي لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکاندارانو په استاذیتوب د اعلی سرکاري حکاماو علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپټن (ر) عبدالخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمدالله صاحب او داسي نور...... او پدغه دوران کي د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کي د مرحوم فاتحي ته ورغلو، او تر دغه څلویښت شپي وروسته چي په نومړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کي د پښین ضلعي د انجمن وکابیني او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کي د صوبائي صدر عبدالرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو،. ،زما د عبوري صدارت مخکي صدر دادشا (پژواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پژواک)، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت)، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی)، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی)، احمد خان (اڅکزی)، ملاجمعه خان (همدرد)، حاجي عبدالباري (اسحاق)، صادق (صبا) عبدالغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدر د چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښاروکي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کي بلاعوضه خدمتونه د خپل وطن او ښاریانو لپاره کوي، بجلي (برېښنا)، تلیفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کي خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په یوه ورځ ملګرو ته څو کارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۷م ملګرو د امن امان لپاره مظاهر ل کول او په همدغه ورځ د صوبي ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره موږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چي دواړه کارونه ترسره سي ،د مظاهري لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان ،اڅکزی، بهادر خان اڅکزی، عبدالباري، اسحاق، دګورنر ښاغلي اویس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره موږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)، حاجي عبدالباري (اڅکزی)، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باړر باندې د (چمن باړر ترمینل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څپرکی څوپاته خبری او ،ازاد لیکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفیق العالم (معذوریار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه یو ه مشاعره یې د ((عیدملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲م سره برابره . ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امین وکړی (ادیب نه ؤ)، د ټولني سکرټري عبدالرازق (حقیار) د کوچني اختر مبارکي وویل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولني چمن په استاذیتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خیالاتو اظهار وکړی او نوې ټولني ته یې مبارکي وویل، وروسته په مشاعره کي دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بیان په ترتیب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سیدجان، صابر نعمت الله (پښتون یار)، نور احمد (فطرت)، حبیب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقیار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (امید)، ګل خان (حیرت)، شفیق العالم (معذوریار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بیوس).

د یادي سوې ټولني د سوګند اخستو نیټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازدیګر ۴:۳۰ بجي، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر میلمه یې د ضلعي (ولسوالی) ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کي وم خو دلته یې د یاد سوې ټولني د اخباري بیان، اوله دعوت نامي څخه دغه معلومات لیکم، ((راقم)) یاد سوې ټولني یو بل سمینار پدغه نیټه ۳۱ اګسټ ۲۰۰۳م کي هم وکړ د (معذوریار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې.مشر میلمه یې د (پي، ایس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب .((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چي له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندې جوړه سوه تر جوړیدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(دتعمیراتي شیانو دخرڅه ولو ځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زموږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټ سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړي.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نومونه یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړی جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر ریپورټونه او مرکې مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوې (بي، بي، سي) پښتو څانګه، امریکا‌ږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه... (بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نومورې یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۲کي د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مي ولیدل او د چمن په رپورټ کي زما خبري لومړی نشر کړي، د چمن په کچاري کي دوی له خلکوسره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد(جنبش) راڅخه واخستل، پدې نیټه ۲۲می۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نوموړی دغه وخت د امریکا د‌ږغ پښتو څانګي سره کار کاوه، او کله نا کله یې زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران ریډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له ریډیو څخه تحفي هم راته راوړي.چي اوس په بیلجلم کي اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګي ادبي پروګرام پېلوزې لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګي ته چي ما ځیني مرکي ورکړې دي یو څو یې دا دي:

کله چي د مار ملنګ محله۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله(نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چي دغه بنک په چمن کي لومړی بنک ؤ چي آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه،کله چي د حاجي بخت ،د برمي سره په یوه واقعه کي څوکسه زخمیان او حبیب الله(صالیزی) ووژل سو او په صبا یې د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کي کار بندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کي یو ساعت د (ډیوې ریډیو) میلمه وم چي کور به یې صداقت جان ؤ، دیاد سوې ریډیو ځایي نماینده (استازی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدې نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپې د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پورې د voa آشنا ریډیو ادبي دیرې میلمه وم چي کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوښتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدې نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلي پښتونخوا(بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو: (راقم) رحمت الله (رحمت)، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی)، محمد طاهر (هوتک)،خلیل (منور)، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړی،دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلي اختیار ورکړه سو، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلي ته ورسیده غونډې ته محمدطاهر (هوتکي) اوخلیل (منور) وینا وکړه اوماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویټه ریسټورنټ عبدالستار روډ کوټه، ،پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمي غونډې د مشاعري صدر ډاکټر اورنګ زیب(احساس)، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې (راقم) رحمت الله (رحمت) ؤ، ځای: ماډل سکول پرنس روډ کوټه. دبهیرد جوړیدو په سرلاروکي ښاغلی صادق (ژړک)عادل اڅکزی اونوریادولای سم،دکتاب تمام:3اپریل2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ د رحمت ډالۍ ــــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ـــــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ـــــــــــــــ ناول
۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ــــ ناول
۵ـ اُمَید ـــــــــــــــــــــ همدا ناول

له دغو ځایو څخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ـــــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ـــ مرغي بازار عیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ــــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باختر کتب خانه ــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استېیشنري ــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ــــ کیفتان مدد چوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ـــــــــــــــ پېښور
۹ـ صداقت کتب خانه ـــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ـــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ــــ هندو سوز چوک چمن
د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03138470725----------------03458873299

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت ــــ مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې ــــ لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپیوټر زده کړه) ــــ عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ــــ ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــ عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځیرکتیا مو تمرين کړئ؟ ــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساینس او تخنیک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پیاوړي لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــ Dr.Hameed_Shuja
- د کوچنیانو تنفسي سیستم ــــ لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو ــــــــــــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ــــــــــــــ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــــــــــــ لیکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **دماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده(د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــ ډاکتر عبدالباري
- زما سوی(د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتېالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــــــ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکې ــــــــــــــ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تـــله کښې ــــــــــــــ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواړه ــــــــــــــ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنو مې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library